

Stezice

Gimnazija Novo mesto
Maj 2015

Stezice

GIMNAZIJA NOVO MESTO

kazalo vsebine

Maj 2015

- 4 Kazalo
- 5 Beseda urednice
- 8 Generaija Y
- 12 Pogovor s pisateljico
- 14 Z logopedijo v Ameriko
- 19 Jan Zupančič
- 22 Kam greš pa ti po gimnaziji?
- 28 Modna zgodba
- 32 50 odtenkov sive
- 34 Božično-novoletni koncert
- 36 Modni trendi pomlad/poletje 2015
- 40 Modna revija
- 43 Kdo za boga so ti ljudje?!
- 45 Prebrali smo...
- 48 Moje leto na moji gimnaziji
- 50 Literatura
- 76 V tujem jeziku

beseda urednice

Alja Suljić

odgovorna urednica

Človeku, ki mu beseda morda dobro teče in ima veliko napisati, je ena najtežjih nalog oz. želja izluščiti bistvo vseh idej ter ga stlačiti na majhno stran šolskega glasila. Trudila sem se z iskanjem najpomembnejših besed, ki bi jih rada podala gimnazijcem, ki si bodo vzeli čas in Stezice prebrali, iskala motivacijske besede, ki bi v njih vzbudili željo po ohranjanju tradicije izdajanja in prebiranja šolskega časopisa ... Pa sem se kmalu ustavila in spoznala, da vam, ki Stezice zdaj berete, ni treba govoriti o tem, kako pomembne so.

Ni vam treba zatrjevati, kako pomembno je v lepi obliki ohranjati izraz gimnazijskega literarnega izražanja, saj očitno v prebiranju le-tega dovolj uživata, da v rokah še vedno držite to majsko številko. Ali potrebujete motivacijo za nekaj, kar že tako ali drugače z veseljem počnete? Morda ja, morda ne, meni se zdi odveč. Ta, ki ni nikoli bral in mu debela zbirka umetniških del sogimnazijcev ni nikoli vzbudila posebne pozornosti, mu ne bo niti takrat, ko bodo v prav tej zbirki besede namenjene njemu.

Ko že govorimo o namenjenih besedah, če bi kot urednica Stezic morala s prstom pokazati na delo, ki v meni vzbuja največ zanimanja, bi bila to poezija, ki anonimno ali neanonimno prihaja v nabiralnik šolskega glasila. Pesmi, predvsem ljubezenske, ki za predstavitev svoje zgodbe sploh ne potrebujejo besed, temveč so že same po sebi, z vso skrivnostnostjo in spevnostjo odprta zgodba, so mi bile že od vsega začetka branja Stezic, tudi ko še nisem bila del uredništva, nekaj najlepšega in najzanimivejšega.

Govorim o primeru, ko bi morala pokazati s prstom, pa ne morem, saj so prav vsi prispevki, ne le poezija, ki jih imate priložnost prebrati v letošnji majski številke, umetnost zase, polni izražanja čustev ali osebnih mnenj, polni znanja in splošne razgledanosti.

Vesela sem, da nam je tudi v letošnjem letu uspelo izdati kar dve številki in ne le ene, kot je bilo to v navadi pred nekaj leti. Vesela sem, da nam tudi tokrat ni manjkalo materiala. In vesela sem, da gimnazija premore toliko ljudi, ki so pripravljene sodelovati pri snovanju nečesa tako pomembnega, kot je časopis skupnosti dijakov novomeške gimnazije. Naj vam Stezice popestrijo teh zadnjih nekaj šolskih dni, ki so nam še preostali. Jaz pa vam želim poletje polno počitka, zabave in iz tega ali onega razloga neprespanih noči.

»Hvala lepa in lep dan še naprej!«

Alja Suljić,

Lara Radkovič, 2. b

Generacija

Y

Generacija Y je prva generacija, ki je odraščala ob visoki tehnologiji, generacija, ki se je nekako ne da opredeliti, je skupina ljudi z zelo različnimi interesi, različnimi okusi v glasbi, modi in kulturi nasploh. V generacijo Y spadamo vsi, ki smo bili rojeni med letoma 1985 in 2000. Njihovi junaki so ljudje kot npr. princesa Diana, Mati Tereza in Bill Gates. Na prihodnost gledajo z upanjem, optimistično. So visoko odprti in tolerantni. Imajo nekatere povsem nove značilnosti, specifične za to generacijo, kot je pogostost prostovoljstva, ekstremen pomen zabave, družbena ozaveščenost in cenjenost s strani staršev.'

'Sodobna tehnologija ji je dala veliko širino, zato so njeni pripadniki tudi prilagodljivejši od starejših generacij. Lastnosti generacije Y so ustvarjalnost, optimizem, strpnost, tehnološka pismenost, neodvisnost, učinkovitost, pozitivna samopodoba, samozadostnost, odprtost za nove izzive in zmožnost početi več stvari hkrati.'

Vse najboljše. Res smo obkroženi s tehnologijo, gledamo v prihodnost kar se da optimistično, vedno pripravljeni na nove izzive in čim prej si želimo doseči neodvisnost. Zato sem se odločila narediti nekaj primerjav z ostalimi generacijami, da spoznamo naše pluse in minuse, za katere sem sicer prepričana, da jih poznate vsi.

No, katere ostale generacije še poznamo? Prva je zagotovo generacija veteranov, ki vam je mogoče bolj poznana pod angleškim imenom 'The greatest generation'. Rojeni so bili med letoma 1920 in 1945, zaznamoval jih je vojni čas. Naslednja je povojna generacija blaginje, ljudi, rojenih med letoma 1946 in 1965 oz. baby boom generacija. Sledi generacija X, rojena v letih od 1965 do 1985.

Kljub naši strpnosti in tolerantnosti se mi zdi, da smo zelo arogantni, zahtevni in precej razvajeni. Vzrok skoraj vedno najdem v tehnologiji oz. v današnjem zelo naprednem svetu. Vsega je preveč. Prišli smo tako daleč, da smo se začeli ocenjevati po tem, kakšen telefon imaš?! Od staršev smo začeli zahtevati tudi nemogoče stvari, od telefonov pa do oblek in raznih potovanj, vse bi, smo pravi požeruhi, ki nikoli nimamo dovolj.

Če se do staršev cinično obnašamo, nas ne sme presenečati, da se do sovrstnikov še toliko bolj. No, le da se do sovrstnikov večinoma preko socialnih omrežij. Sploh ne vem, ali je to za smejat ali za zjokat. Danes se nas veliko, v prid vse te tehnologije, veselo noč in dan pogovarja preko messengerja, snapchata, viberja ali SMS-ov. Pošiljamo si slike, govorimo si lepe reči, ki jih mogoče ne mislimo resno, si zaupamo, kar nam ne bi bilo treba itd. Kaj pa, ko se vidimo v živo? Delamo se, da te osebe v bistvu ne vidimo, ali kar v tla pogledamo ali se delamo, da nekaj po telefonu iščemo. Res čudovito!

Prijateljica mi je zadnjič rekla, da preden sta se s fantom dobila, sta se najprej 2 do 3 meseca samo na facebooku pogovarjala, šele na to sta zbrala pogum in se dogovorila za srečanje. Me prav zanima, kako bi mi danes prežive-li v štiridesetih, ko si niti telefonirali (pa še to nam je danes nerodno, vztrajamo pri pisanju SMS-ov) niso tako pogosto, temveč pisali pisma in na odgovor niso čakali 3 sekunde, temveč prej 3 dni. No, smo prišli že do zveze med fantom in punco oz. danes tudi med fantom in fantom oz. punco in punco.

Zmenki. Kaj je to?

Danes skoraj da več ne hodimo na tako imenovane zmenke. Na zmenek gremo potem, ko smo že v zvezi, pa še ta pijača, kino ali večerja niso označeni kot zmenek, ampak pač 'greva ven'. Spoznavamo se pa itak prek socialnih omrežij in ne v živo, na zmenku. Če v google natipkate nekaj podobnega temu 'Zmenki nekoč', vam bo ven vrglo največ člankov na temo, kako so danes zmenki vse težavnejši in zakomplicirani ter koliko težav ter koliko težav ima današnja generacija, torej generacija Y, kot jih nobena poprej ni imela z zmenki.

Kaj narobe z danes in včasih:

1. **Seks** ni predstavljal cilja, vsaj na prvem zmenku ne.
2. Večina ljudi je hodilo na zmenke, ker so hoteli **pravo zvezo**.
3. Včasih je obstajal '**kodeks**' poteka **zmenkov** - rože, sprehodi, poljub na lička in misija je bila opravljena.
4. Življenje je bilo v primerjavi z današnjim **enostavnejše** - ljudje so imeli manj opravil.

Današnji tempo življenja je danes veliko hitrejši.

Kaj pa glasba?

Raje bi govorila o poslušanju glasbe, ne pa o plesu ob glasbi, ker plešemo itak ne. Tisto, ko stojimo na enem mestu in se malo levo in desno premikamo, ne šteje. Moja mami enostavno ne more razumeti tega, da ne plešemo. Ampak saj tudi glasba, ki jo danes poslušamo, nekako ne zveni tako, da bi lahko ob njej plesal. No, lahko 'twerkaš', kar je zame, poleg 'puse' ali 'duck face' in ostalih grozljivih izrazov, ki smo se jih spomnili, katastrofa 21. stoletja. Zdi se mi, da tega nihče ni mogel spregledati. 'My anaconda don't want none unless you got buns, hun', 'f*ck those skinny b*tches', 'I'm all about that bass' je par stavkov, ki je skoraj zaznamovalo leto 2014. Saj lepo, da sprejmemo vse tipe postave, ampak v teh pesmih je sprejet le en tip postave, tisti 'ne' suh. Drugače pa pesmi na sploh ne pripovedujejo neke zgodbe oz. nimajo bistvenega ali globljega pomena. In škoda, da nismo zaznamovani s kakim kvalitetnim bendom kot kot generacija X v Ameriki z Nirvano ali Plavim orkestrom v Jugoslaviji.

Kaj pa hrana?

Vse bolj je popularno veganstvo. Pred kratkim sem brala en članek, v katerem je nek gospod primerjal šestdeseta leta z današnjimi. In je povedal, da jim je bilo vegeterjanstvo takrat tuje, da so zanj samo slišali. Vsi so jedli meso in vsi so pili mleko. Danes pa smo ljudje kar se da izbirčni. Skoraj bi lahko okrivila internet. Zakaj? Kar naprej lahko bereš o tem, kako mleko ni zdravo, saj vsebuje ne vem koliko maščob, kako je potrebno belo moko zamenjati s pirino in ne kupiti jogurta s 3.5 maščobe, temveč tistega z 1.3 ... Po drugi strani pa - čokolada in čips! Prideš v trgovino in vidiš 10 različnih znamk čokolade in seveda vsaka znamka ponuja 17 različnih okusov, enako je s čipsi in bomboni. Kaj pa moda? Kako lahko je nekako opredeliti prejšnja desetletja, povedati, kaj se je takrat nosilo in bilo popularno.

Danes je to bolj težko, saj se moda spreminja vsak dan, vsako leto je 'in' nekaj novega. Bolj kot je ekstravagantno, boljše je. Kar je v bistvu po eni strani dobro, ker je pač bolj drugačno. In to se ne odraža samo v modi, ampak povsod.

Generacija Y – odprta generacija, pripravljena na novosti. To je naš velik plus.

Sprejemamo drugačnost. V vse več državah je popolnoma normalno videti dva moška, ki se držita za roko, in rasizma tudi ni več toliko. Edino, česar se moramo še nekako naučiti, je sprejemanje drugih ver in jih poskušati razumeti. S tem bi odlično zaznamovali našo generacijo, generacija, ki je s svojo odprtostjo in sprejemanjem, spremenila svet.

FOTOGRAFIJE: Luka Petravić

Tina Štrasberger, MT

Pogovor s pisateljico

Suzana Tratnik

Suzana Tratnik je slovenska pisateljica, kolumnistka, publicistka, prevajalka, magistrica antropologije spolov. Je tudi kandidatka za Slovenko leta 2008, ta laskavi naziv podeli revija Jana, vsako leto ženski, ki »pušča sledi«. Med drugim pa je dobitnica nagrade Prešernovega sklada, dolgoletna aktivistka in zagovornica pravic istospolnih in vseh, ki se iz takšnih ali drugačnih razlogov znajdejo na robu družbe.

Je človek, ki ruši tabuje, pa vendar in hkrati; spoštuje in verjame v vrednote iskrenosti, odkritosti, solidarnosti. V letošnjem šolskem letu je bil njen roman *Ime mi je Damjan* (prvič izšel leta 2001, ponatis 2014) izbran za projekt Rastem s knjigo za SS, v okviru Javne agencije za knjigo.

Gospa Tratnik, se Vam zdi, da Vas slovenska javnost dovolj pozna in ali si morda kdaj želite, da bi Vas skozi delo še bolj? Obstaja populacija ljudi, bralec, na katerega se še posebej osredotočate v svojem opusu?

Poznajo me ljudje, ki berejo. Biti prepoznaven kot pisatelj, je drugače, kakor biti prepoznaven kot npr. nekdo, ki je pop pevec. Bere me bolj LGTB-populacija. Z romanom »Ime mi je Damjan« me bere tudi več mlajše populacije. Zame je pomembno, da sem s knjigo zadovoljna. Ljudje pa razumejo in si razlagajo besede po svoje. Odkrivajo stvari v njih in so nanje pozorni s svojimi očmi. Opazijo detajle, ki jih prej niti sama nisem uspela videti. Knjigo resnično vsakdo dojema po svoje. Lepo je, da se bralci poistovetijo, se prepoznajo v tem, o čemer pišem.

Kako se je začela Vaša pisateljska pot? Kdo so bili ljudje, avtorji in dela, ki so Vas zaznamovali, se Vas dotaknili in vplivali tudi na način, da ste danes ena najbolj prepoznavnih in priljubljenih slovenskih pisateljic?

Ko sem se pri 5 letih naučila brati, sem »le« pisala, ker sem si tega želela. Pisala sem že v osnovni šoli. Obiskovala sem gimnazijo v Murski Soboti in pisala za glasilo »Zeleni Dalton«.

Med študijem sociologije sem pisala za literarno rubriko »Mlada pota« v reviji Mladina, zatem za literarno revijo »Dialogi«. Brala sem Oscarja Wilda, Edgarja Allana Poeja. Od Slovencev pa je to Brane Mozetič. Prevajam tudi avtorje in avtorice, ki so mi všeč in jih cenim. Hrvaška pisateljica Slavenka Drakulić mi je všeč po slogu - kako se je lotila obdelave esejev; piše o izkušnji z boleznijo ledvic, pa o vojni v bivši Jugoslaviji. Njena dela nosijo zelo močno sporočilnost in mejijo na sociološko literaturo.

Povejte nam prosim, kakšen odnos ste z knjigo imeli skozi otroštvo in najstniška leta. katera so vaša najljubša dela iz tega življenjskega obdobja? Ste imeli raje domačo ali tujo literaturo?

Knjiga mi je v otroštvu veliko pomenila. Rada sem gledala tudi filme. Knjiga me je izpolnjevala in mi širila obzorja v času, ko z družino nismo veliko potovali. V srednji šoli sem imela raje tujo literaturo, ker je bilo to takrat zelo »kul«. Pozneje sem kakšne knjige prebrala ponovno, ker sem jih kot odrasla razumela drugače. Ja, brala sem bolj tujo literaturo, v zadnjem času pa posegam tudi bolj po domači literaturi. V mladosti sem imela rada znanstvenofantastične knjige, kasneje bolj tematiko z družbenokritičnim nabojem.

Koliko ste bili stari, ko ste napisali svojo prvo knjigo, in kdo so bili vaši prvi bralci?

33 let. Prej enostavno nisem veliko pisala, saj je bil že takrat moj čas prepleten z aktivizmom in s študijem. Drugi razlog pa je morda v tem, da ne izhajam iz umetniške družine. Prvi, ki so me videli in brali, so bili urednik, frendi, frendice, kritiki. Vsa mnenja so bila pozitivna; publika literarnih večerov je bila tudi bolj odprta, naklonjena. Moj prvenec je nosil naslov »Pod ničlo«, izšel je pri založbi Škuclambda. Brane Mozetič je bil prvi urednik, ki me je nagovoril, naj napišem knjigo in jo objavim.

Ali obstajajo in katere so lastnosti, ki definirajo boljšega med povprečnimi pisci? Danes se zdi, da ni nikakršen problem nekaj napisati in lansirati v javnost (to lahko počne že praktično vsak), težje je bralce prepričati, da je ravno tvoja knjiga toliko bolj zanimiva in vredna njihove pozornosti. Kaj je po vašem mnenju razlog, da se tako malo ljudi odloča za nakup knjig, in kako bi to bilo mogoče spremeniti?

Mm, ne vem, če poznam odgovor ... sodimo po knjigi in vidimo, občutimo globino. Dober bralec zna ločiti med »plehom« in kakovostnim. Talent ne pomeni veliko, če ga ne razvijaš. Pripomorejo še delavnost, sistematičnost, aktualna problematika, o kateri se bodisi manj govori ali se je ne opazi, in pronicljivost. Rada imam realistične stvari; o njih rada govorim in pišem. Kar se tiče nakupovanja knjig, se sama skušam izogniti kopičenju knjig. Veliko jih sicer dobim od znancev, prijateljev, kritikov. Danes živimo v času elektronske knjige. Te je že zdaj kar nekaj in je bo še več. Ljudje ne berejo veliko, razen tisti, ki jih to res veseli. Med dopustom sama z veseljem prebiram leposlovje, po drugi strani pa opažam, da dobro leposlovno čtivo ljudje prebirajo zelo malo ali skoraj nič. Meni se zdi samoumnevno, da grem s knjigo na dopust ali

na vlak.

Kako nastanejo vaša dela? Ali strani, poglavja, posamezni odlomki, nastajajo sproti, vsak dan, teden za tednom, več mesecev ... ustvarjate po svojem planu, navdihu? Je hitrost pisanja odvisna tudi od pogodbe z založbo?

Nastane ideja, tema, o kateri hočem pisati. Nekaj, kar se je zgodilo meni ali v moji bližini ... za kratko zgodbo vem načrt vnaprej, za roman pa ponavadi ne. Rada vidim razvoj, kaj načrtujem, sledim ideji, ki me vodi. Ko pišem, se potopim v zgodbo in odkrivam. Kratke zgodbe imajo »rdečo nit«. Seveda me »rdeča nit« (rok za oddajo) tudi vzpodbuja, da napišem pravočasno, torej se držim zastavljenih pogojev. Roman lažje zaključim, nekje na sredini, ko še razmišljam o poteku. Večkrat se vračam na začetek, ker bodisi pozabi ali želim izboljšati že napisan tekst; skratka, besedilo pilim. Poleg vsega še prevajam v druge jezike, nimam predstave, kaj je to navdih, in vanj ne verjamem, menim, da sam po sebi ne obstaja. Tem nikoli ne zmanjka. Bistvo je v ustvarjalnosti. Ti si tisti, ki išče teme. Ne iščejo teme pisatelja.

Kaj vam pomenijo nagrade in priznanja naše države, slovenske javnosti?

Priznanja in nagrade nosijo pečat za že opravljeno delo in spodbudo za naprej. Dajo možnost, recimo, štipendiranja, so pomembne reference.

Ko se človek potopi in potuje skozi vaš i svet romanov ter kratkih zgodb, ne more mimo dejstva, da gre za pripovedi z veliko avtobiografskih elementov. Zdi se, kot da vso svojo bit, lepih in manj lepih občutkov, prizorov in misli, »servirate« vsakič znova, le čez drugačne prizore, na papir. Papir prenese vse, ravno tako protagonisti, ki so v vsej svoji podobi na zunaj krhki in nepredvidljivi, a znotraj močni kot kakšna skala. Kaj je glavni motiv in vodilo vaših junakov in koliko vas same je v njih?

Motivi in vodilo so vsakič drugačni. So junaki/junakinje, ki jih zelo čutim, in junaki/junakinje, ki jih tudi ne maram; a imam potrebo, da o njih pišem.

Se vam zdi, da smo Slovenci strpen, nehomofobičen, odprt narod do drugače mislečih in hendikepiranih? Kje vidite možnost za spremembo v družbah, ki so kljub demokraciji še vedno preveč zaprte? Ali bo kdaj obstajala enakopravnost med spoloma? Kaj lahko vsak posameznik stori za večjo simbiozo z »drugačnimi«?

Ne. to je čas procesov. Slovenija je zelo »zatohla«, zagledana v tradicijo, ki se pretirano vsiljuje vsem. Slovenci niso tako zelo fizično nasilni, pa vendar je nasilja vseh vrst v naši družbi veliko, le da je bolj skrito. V okolju, kjer živim, opažam določene spremembe na boljše (npr. govori se o tabujih, geje in lezbijke se sprejema, a še vedno manjka več strpnosti, sprejetosti, ja lahko bi bilo bolje) na vseh nivojih družbe. Nihče nima pravice drugemu vsiljevati svojih mnenj in pogledov - gre za odnos spoštovanja integritete. O drugačnih temah bi morali govoriti vseskozi, v vsakdanjem življenju. V družbi se mora »vsidrati« načelo enakosti in enakopravnosti za vse ljudi. Enakopravnosti med spoloma v Sloveniji ni in mislim, da bo še dolgo šepala.

Ali ste se kdaj znašli v trenutku, ko ste želeli pobegniti, oditi stran od pisanja? Je možno, da pisec ostane kdaj brez navdiha? Se v poplavi vseh teh možnih tem, o katerih je možno pisati, kdaj znajdete v dilemi, kako in kje začeti? Ali je nemara dobro zgodbo težje začeti ali končati? Je besedilo težko oblikovati, ali ima izbrana tema odločilno vlogo, koliko časa boste namenili, da se knjiga napiše (glede na Vaše zanimanje)?

Ne, nikoli nisem bežala od tega, kar rada počnem – zakaj bi? Vedno vem, kaj hočem, o čem hočem pisati in kaj želim pisati. Že od začetka sem vedela, kaj želim. Vem, da sem rada pisala in sem »pač« pisala in bom pisala. Odvisno je od zgodbe, koliko materiala potrebuje. To nastaja sproti; vidim seveda razliko med kratko zgodbo in romanom. Ko pišem po naročilu; pa vem, da recimo ne smem biti prekratka, se razširiti ... obstaja neka forma, oblika.

Gospa Tratnik; zahvaljujem se vam za vaš dragocen čas in odgovore, brez katerih ta prispevek ne bi bil mogoč. Čisto za konec; morda imate za bralce; dijake in dijakinje, glasila Stezice; Gimnazije Novo mesto kakšno zaključno misel, ki bi jo prijazno podelili?

Morda za vse, ki bi radi pisali: najpomembneje je veliko brati, gledati filme in odprto, pogumno spremljati zgodbe v svojem življenju in v življenju drugih!

Alja Suljič, 2. d
Fotografije: Luka Petravič

Z logopedijo v Ameriko

Da danes izvirnost mladih res nima konca, so letos na tekmovanju First Lego League, s predstavitvijo izjemno domiselnega projekta, dokazali člani ekipe gimnazijcev Rising Kelts. Sestavili so otroško igro ter pesmico, s katero predšolske otroke učijo pravilnega govora.

Z drugim osvojenim mestom na državnem tekmovanju se jim je uspelo uvrstiti na nadaljnje tekmovanje v ZDA, natančneje v St. Luis Missouri. Tekmovanje First Lego League je sestavljeno iz treh delov. Projekta, robotske igre ter upoštevanja vrednot, zastavljenih s strani organizatorja. Te temeljijo na povezanosti in organiziranosti ekipe, pa tudi na iznajdljivosti posameznika. Njihov veliki projekt, ki je v medijih vzbudil kar veliko pozornosti pa temelji na osnovah logopedije!

Koliko lahko pri delu, na tekmovanju ali kar v vsakdanjem življenju pripomore ekipno delo, povezanost, sodelovanje med ljudmi? Kako pomembna je v resnici enakomerna porazdelitev dela? O tem sem spregovorila s člani ekipe.

»Vprašali smo se, na katerem problemu bi lahko osnovali projekt. Iskali smo nekaj originalnega, nekaj na kar bi lahko res vplivali, nekaj posebnega. Končno smo prišli na idejo logopedije. Logopedov je danes v Sloveniji premalo in odzivi otrok, ki jih obiskujejo niso vedno najboljši. Ti se na obiskih dolgočasijo, ni jim prijetno. Vprašali smo se, kako bi lahko mi pomagali tem otrokom pri učenju pravilnega govora ter jim ga hkrati popestrili. Tako je nastala ideja o talni igri ter pesmici.« razlaga David Mohorčič

Idejo so jo z veliko truda uresničili. Dijaki so za otroke sestavili družabno, talno igro Bla Bla. Ta temelji na principu priljubljene družabne igre človek ne jezi se. Le pravila so prirejena učenju.

»Otroci se razdelijo v ekipe in določijo, kdo bo 'figurica'. Ta se postavi na začetno mesto in ekipa vrže igralno kocko. Ob vsakem metu igralne kocke tisti, ki je kocko vrgel, odide po vajo za izgovorjavo. Te so prikazane z zanimivimi sličicami, ki otrokom pomagajo pri izvedbi vaje. Ko otroci izvedejo vajo, list s sličico odvržejo na drug kup in postopek ponovi naslednja ekipa,« potek igre opisuje Larsen Cundrič

Polja in igralna kocka sta barvno označena. 'Figurica' se premakne na najbližje polje tiste barve, ki je na vrhni ploskvi kocke - v nasprotni smeri urinega kazalca. Če ekipa vrže črno barvo, se 'figurica' pomakne na najbližje polje črne barve - v smeri urinega kazalca.

Poleg talne igre so napisali tudi pesem Moja žaba je Bob v katero so vključili govorne naloge, s katerimi predšolski otroci pri logopedih odpravljajo govorne napake.

»Tekmovanje je vključevalo tudi robotski del. Sestaviti je bilo treba robota in ga pravilno programirati. Točke so bile na tekmovanju podeljene tudi glede na učinkovitost in konstrukcijo robota.« razlaga Ed Hasanovič

ZAKAJ »RISING KELTS« IN NE »RISING CELTS«?

Člani ekipe Rising Kelts gimnazije Novo mesto so Mark Batagelj, Larisa Grubič, Rem Grobelšek, Ed Hasanovič, Lan Jelen, Luka Kunej, Tinkara Moretti, Larsen Cundrič, Domen Mohorčič in Luka Škufca. Njihova mentorica pa je Barbara Strnad, za katero dijaki pravijo, da jim brez nje nikoli ne bi uspelo.

»Sodelujemo prvo leto. Šele začinjamo, se vzpenjamo, zato smo v ime vključili besedo »rising«. Kelti so bili nekoč značilni za Novo mesto, naš kraj, zato torej Kelts. Da pa smo obdržali kanček slovenskega, smo namenoma obdržali slovenski K namesto angleškega C-ja.« Ed Hasanovič

PRESENEČENI NAD REZULTATI TEKMOVANJA

»Odločili smo se, da se gremo zabavat, dat vse od sebe. Že sama zabava, ki jo je prineslo sodelovanje nam je pomenila ogromno. Uspeh je samo pika na i, dokaz, da smo svoje delo opravili odlično,« meni Lan Jelen

Dijaki verjamejo, da jih do tako izjemnega rezultata nista popeljala le znanje ter odlična ideja. Menijo, da jim brez povezanosti ne bi uspelo. Samo tekmovanje ni temeljilo le na kvaliteti pripravljenega projekta in znanja robotike. Ocenjevalci so vrednotili tudi sodelovanje in enotnost ekipe, kar je močno vplivalo na končni rezultat.

»Ko smo že mislili, da nam zaradi spodrsnjaja z robotom (sprva ni delal, kot bi si želeli) ne bo uspelo osvojiti najvišjih rezultatov, so nas presenetili z drugim mestom! Bili smo zelo presenečeni, zelo veseli,« se spominja Larsen Cundrič.

PROJEKT V SLOVENSKIH VRTCIH

Ekipe želi svoje delo predstaviti širši javnosti, njihov namen ni le zmagati, temveč zares pomagati vrtcem in šolam, narediti spremembo. Menijo, da je to pomembnejše od končnega izida tekmovanja.

»Projekt smo predstavili že kar lepi številki vrtcev in odzivi so vedno pozitivni. Radi bi, da bi se projekt razširil po vsej državi, morda celo izven nje,« načrte za naprej opisuje Lan Jelen.

»Obiskali smo vrtec Sonček v Šmarjeških Toplicah, kjer so nas toplo sprejeli. Otroci so bili navdušeni nad igrice in so se jo z veseljem igrali. Pesem Žabe Bob so se hitro naučili. Bila jim je tako všeč, da so jo prepevali, ko smo mi že odhajali. Talna igra jim je bila zelo zanimiva in ne da bi se zavedali, so se na zabaven način učili pravilnega govora,« dodaja David Mohorčič.

Ni vse v znanju, delu, pripravljenosti. Naši gimnazijci so dokazali, kako pomembno je biti strpen, pripravljen sodelovati, se žrtvovati, pomagati. To je tisto, kar daje njihovim dosežkom še večji pomen, kot le visoko uvrstitev na državnem tekmovanju. Lastnosti, ki se jih ne da naučiti in jih lahko s časom le razvijaš.

Če je res, kar pravijo, in je vsa odgovornost do prihodnosti na ramenih naše generacije, in če bodo našo prihodnost, državo, družbo oblikovale ekipe kot je ta, potem se nimamo česa bati.

Hočem, zmorem, zmagam!

Glas zvestih navijačev je Jana ponesel
na najvišjo stopničko

Fotografije: Luka Petravič

Jan Zupančič, dijak 1. š, se s svojimi uspehi nedvomno zapisuje v zgodovino izjemnih športnih dosežkov. Njegovo področje je ju-jitsu, japonska borilna veščina oziroma učinkovit sistem samoobrambe, ki poudarja prilagajanje sile in stopnjevanje nevarnosti tehnik glede na napad. Kot član Društva borilnih veščin Katana, ki je v vseh letih delovanja zraslo v trden in nadvse uspešen športni kolektiv, dosega odlične rezultate tako na domačih tleh kot tudi izven meja naše države.

Za naše šolsko glasilo Stezice je z veseljem odgovoril na vprašanja, ki opisujejo njegovo pot do uspeha.

Predlagam, da začneva, kot se spodobi, na začetku. Kaj sploh je ju-jitsu? Od kod izvira sama beseda, kakšen pomen ima?

Gre torej za borilno veščino, ki prihaja iz Japonske. Njeni začetki segajo v 16. stoletje in predstavljajo korenine ali osnovo za vse te nove borilne veščine, kot so karate, judo, aikido ... V dobesednem prevodu pomeni »mekha pot«, kar sicer zveni nekoliko nenavadno, a ravno v tem se skriva bistvo vseh borilnih veščin. Govorimo o nekem skupnem imenovalcu, ki ustvarja sožitje telesa in duha.

Katerih tehnik se poslužujete in kakšen je namen ju-jitsa?

Ju-jitsu sestavljajo brce, udarci, meti, prijemi, blokade, vzvodi in podobno. Namen tega je, da se naučiš, kako se ubraniti napada in pri tem napadalcu prizadejati najmanjše možne posledice. Pravzaprav temu pravimo kar samoobramba.

So kakšne starostne omejitve?

Mislim, da ni nekih starostnih omejitev. Lahko pa povem, da obstajajo štiri glavne kategorije. Pred mojo kategorijo so otroci pod 14 let, jaz sem med kadeti do 18 let, sledi kategorija za mladince, kjer so tekmovalci, ki imajo do 20 let, potem pa so tu še člani, ki imajo več kot 21 let.

Povej kaj o svojih začetkih. Kdo te je navdušil, da si izbral ta šport? Zakaj si se odločil zanj? Od kdaj treniraš ter kje?

Imel sem približno sedem let, ko sem začel. Mama me je takrat prvič peljala na trening in mi je bilo preprosto zelo všeč. Tako sem zdaj tu, v Društvu borilnih veščin Katana v Brežicah.

Kako pogosto treniraš? Kako potekajo treningi?

Ob ponedeljkih, sredah in petkih imam redne treninge, po dogovoru treniram tudi ob torkih ali četrtek. Priprave včasih zahtevajo tudi vsak drug vikend, ko imamo po dva treninga na dan. Treningi trajajo približno dve uri in so precej naporni. Prve pol ure si vedno vzamemo za ogrevanje, nato pa nadaljujemo s čim bolj raznolikim in intenzivnim treningom.

Ti treninge uspeva usklajevati s šolo in drugimi obveznostmi?

Ja, v šoli sem odličen in na srečo za učenje ne porabim veliko časa. Zdaj se bo začela še sezona golfa, ki ga poleg ju-jitsa treniram v topli polovici leta.

Malo je takih, ki jim uspeva toliko stvari hkrati. Kako je s konkurenco v ju-jitsu?

Vsakega nasprotnika se da premagati, če redno treniraš, če zadevo jemlješ resno, predvsem pa moraš biti predan temu, kar počneš.

Aha, sva že na poti k receptu za uspeh! Kaj je še pomembno poleg dobre fizične kondicije? Kaj prispeva k temu, da si vedno v dobri formi?

Treningi + pravilna prehrana + odrekanje (veliko manj prostega časa) = zagotovljen uspeh.

Si se kdaj poškodoval?

V zadnjem letu ni bilo hujših poškodb, čeprav z lahkoto pride do kakšnih manjših zapletov. Če narobe padeš, te hitro kaj zaboli, temu je treba potem prilagajati naslednje treninge.

Naštej nekaj svojih pomembnejših dosežkov s tekmovanj.

Bil sem tretji na državnem prvenstvu v borbah, postal sem državni prvak v duo sistemu, pogosto gremo na kake mednarodne tekme v okolici ali po Balkanu, bili smo tudi že v Nemčiji in vselej se vrnemo z odličji.

Zagotovo pa kot največji uspeh šteješ naslov svetovnih prvakov v ju-jitsu v duo sistemu med kadeti, kajne? Seveda, to je bila moja največja želja. Na tekmovanje sva s Krištofom Strnadom prišla kot ena izmed favoritov, saj sva tudi aktualna evropska prvaka v svoji disciplini, tj. duo sistemu (prikaz napadov in obrambnih tehnik). Neskončno vesel sem bil, ko sva tisto soboto, 14. marca 2015, osvojila zlato medaljo in prejela naziv svetovnih prvakov. Sam sem motivacijo črpal iz motivacijskih posnetkov na youtubeu, predvsem pa nama jo je dajal glas zvestih navijačev, podpora najinega trenerja Dejana Kinka ter družin in prijateljev.

Lahko podrobneje opišeš potek dogodkov in odločilni dan?

Z našo slovensko ju-jitsu reprezentanco smo se podali v Atene v Grčiji, kjer je od 12. do 16. 3. 2015 potekalo svetovno prvenstvo za kadete in mladince. Tisti dan smo se vstali okrog sedmih. Naš hotel je bil v centru mesta, tako da smo lahko do dvorane šli peš. Slabo uro smo posvetili ogrevanju, nato so bile na vrsti tri borbe, med katerimi je bila prva verjetno najtežja, a sva se s Krištofom kljub temu super odrezala, vse sva zmagala, kar je omogočilo napredovanje v finale. Pred velikim nastopom smo imeli čas za raztezanje, osvežitev pod tušem, šli smo na ogled mesta, da smo se naužili svežega zraka in si tako privoščili malo sprostitve. V večernih urah je nastopil vrhunec, ko sva se srečala s kolegoma Lovrom in Maticem. Uspela sva ju premagati s 4,5 točke prednosti.

Kakšni so bili občutki, ko si stal na stopničkah?

Fenomenalni. Najprej rabiš nekaj časa, da sploh dojameš, kaj se dogaja, ko pa vendarle spoznaš, da ti je uspelo uresničiti tako veliko željo, si nase nadvse ponosen, še posebej, ko ugotoviš, da sta se ves trud in delo splačala.

Imaš kakšne načrte za naprej, morda cilje za prihodnost? Kaj želiš še doseči?

S treniranjem ju-jitsa bom nadaljeval. Še naprej se bom boril, rad bi, da bi bil moj prehod tako v mladinsko konkurenco kot tudi kasneje v člansko čim boljši. Obstaja verjetnost, da bo ju-jitsu postal olimpijski šport, tako je možno, da pridemo tudi na olimpijske igre, kar bi bilo pa res nekaj nepopisnega.

Kaj bi rad za konec sporočil bralcem?

Vztrajajte pri svojih ciljih, da jih boste tudi dosegli
Jan, iskrene čestitke in obilo sreče na tvoji poti!

KAM GREŠ PA TI PO GIMNAZIJI?

Fotografije: Ema Koncilija

Za svoje dijake tretjih in četrth letnikov je Gimnazija Novo mesto v petek, 16. 1. 2015, organizirala karierni dan, na katerem so različne fakultete predstavile svoje programe in smeri, ki jih ponujajo. Dejavnost, ki je potekala ves dan, je bila namenjena informiranju gimnazijcev o dejstvih, ki so pred vpisom v višje šolanje najbolj pomembni. Za nekatere je bila to samo še ena oblika pomoči v poklicni orientaciji po končani gimnaziji, za druge izobraževanje o pogojih vpisa, obliki in zahtevnosti šolanja ter predstavitev okolja, v katerem se fakultete delujejo. Kako je dan potekal in kaj novega so izvedeli, so gimnazijci povzeli z nekaj besedami.

“Ogledal sem si predstavitev fakultete za šport, predstavnika sta bila dva študenta. Iz izkušenj sta lahko povedala, kateri predmeti študentom delajo največ težav, kako se lahko po končanem šolanju zaposliš, profesor športne vzgoje je celo opisal svojo karierno pot.” –Jan, 3. letnik

Podobno so potekale tudi ostale predstavitve. Predstavniki so se potrudili, da so svoje fakultete predstavili na izjemno zanimiv način ter da so dijakom podali dovolj informacij in jim odgovorili na vsa vprašanja. Svoje izkušnje so delili tudi študentje, ki se trenutno izobražujejo na fakultetah. Tako so lahko dijaki o fakulteti razmišljali tudi skozi oči uporabnikov.

O sami organizaciji dogodka pravijo:

“Take stvari bi morale organizirati tudi druge šole. Po moje preprečijo lepo število napačnih odločitev.” –Jaka, 3. letnik

“Super je, v enem dnevu lahko vidiš največ tri predstavitve. Fakultet je ogromno, zmede te lahko. Po drugi strani pa, ker je fakultet veliko, ne moreš videti vsega, kar te zanima. Tako pa lahko, ker so delavnice namenjene tretjim in četrtem letnikom, že v tretjem letniku pogledaš tri, pa potem naslednje leto še tri druge.” – Janja, 4. letnik

“Fino se mi zdi, da je karierni dan že za tretje letnike in ne samo za četrte.” –Sara, 4. letnik

Nekateri so v kariernem dnevu videli priložnost, da potešijo svojo radovednost ali si vsaj približno zarišejo pot izobrazbe, ki jih še čaka. Nekaterim se odgovor na vprašanje o izbiri fakultete po kariernem dnevu iz “ne vem” spremeni v “mogoče pa...” ali celo v “ja, to je zame!”, drugi po podrobnejši predstavitvi določene fakultete opustijo idejo, da bi se mogoče vpisali vanjo.

Predstavitve so si izbirali glede na dosedanjo izobrazbo ter glede na svoje interese.

“Pogledat sem si šel predstavitev fakulteto za strojništvo, čisto informativno, da vidim, če je morda primerna zame... Pa sem ugotovil, da to žal ni moje področje.” –Primož, 3. letnik

“Vedno me je zanimalo delo z ljudmi, drugače pa se zanimam še za pravo, zgodovino, slovenščino. Bila sem na predstavitvi za socialno delo. Bila je dosti zanimiva, mogoče malo predolga. Po končani gimnaziji se vidim na pravni fakulteti, po tistem pa recimo kot sodnica za človekove pravice. Kul se mi zdi karierni dan, dobiš precej uporabnih informacij.” –Sara, 3. letnik

“Odlična ideja, karierni dan! Sam sem že izbral fakulteto, vem približno, kaj bi rad v življenju počel. Danes sem izvedel skoraj vse potrebno o pravni fakulteti.” –Jan, 4. letnik

Vsak izmed anketiranih je o kariernem dnevu menil, da je to odličen in zelo zanimiv način informiranja in da se jim zdi pametno, da tovrsten način predstavitve fakultet na gimnaziji ostane stalnica.

Ne glede na to, za katero smer se po končani srednji šoli dijak odloči, se mora nujno pred odločilnim korakom, vpisom, o poti, ki jo bo ubiral, dobro informirati, izobraziti. Dogodki, kot so karierni dan, omogočajo prav to. Pametnejše in odločnejše odločitve.

Tudi letos je eno izmed predstavitev vodil bivši minister za šolstvo, prof. Igor Lukšič, ki je z mano spregovoril o fakulteti za družbene vede in svoji karierni poti.

Intervju z Igorjem Lukšičem

1. Kot bivši dijak naše gimnazije imate gotovo dobro izoblikovano mnenje o njej. Kako bi jo predstavili?

Gimnazija Novo mesto je ena najboljših gimnazij v Sloveniji. To je očitno, ko na fakulteti pride do primerjave znanja študentov, ki skupaj študirajo na fakulteti. Znanje, ki so ga dobili študentje na gimnaziji in izkušnje, ki jih je omogočila gimnazija, se izkažejo za izjemno dragocene, nadvse uporabne pri nadaljnjem študiju.

Kot bivšemu dijaku bo zame gimnazija vedno čas, prepoln lepih, čudovitih spominov. Tu sem spoznal svojo ženo in mnogo prijateljev, sošolcev, s katerimi smo danes še vedno povezani.

2. Bi lahko na hitro, z nekaj besedami obnovili predstavitev vaše fakultete?

Fakulteta za družbene vede je močna raziskovalna in izobraževalna ustanova, vpeta v globalno izmenjavo znanj. Imamo ogromno študentov na izmenjavi, precej študentov v tujini študira celo leto. Sama fakulteta je zelo moderno opremljena, ima bogato infrastrukturo, knjižnico, ki je ena osrednjih v Sloveniji, in izjemno sposoben predavateljsko raziskovalni kader, kar je danes za celotno slovensko fakulteto ključno.

3. Kaj je po vašem mnenju vzrok velikemu številu dijakov, ki se vpiše na vašo fakulteto?

Fakulteta ima številne programe iz področja družboslovja, vsi ti programi so se z leti izkazali za zelo uporabne. Torej študentje, ki končajo študij, dobijo ustrezen poklic in potem tudi ustrezno delo, za katera se izkazuje, da jih država potrebuje. Nekateri grejo seveda tudi v tujino, kjer imajo možnost za zaposlitev, vsi pa se vračajo s povratno informacijo, da je študij kvaliteten, zlasti tisti, ki nadaljujejo študij na višjih stopnjah, ugotavljajo in sporočajo, da je znanje, ki ga dobijo na naši fakulteti, ne samo primerljivo z drugimi fakultetami, ampak jih na marsikaterem področju celo presega.

Uporabnost tega znanja in tudi razreševanje nekaterih osebnih vprašanj, problemov, ki so vezani na njihovo dožemanje družbe in bi jih radi razrešili, to jim fakulteta tudi omogoča.

4. Kakšna se vam zdi ideja kariernega dne?

Ta predstavitev je dobra ideja. Dijaki pridejo v stik z ljudmi, ki poznajo že več generacij študentov določene fakultete in znajo odgovoriti na vprašanja, ki marsikoga morijo. Na ta način pridejo v živ stik z študijem. Torej, to je zelo dobra stvar. Pogosto se izkaže, da se dijaki, zlasti tisti, ki so že na nek način odločeni in imajo samo še kakšno dilemo, lažje odločijo.

5. Koliko naših gimnazijcev se vpiše k vam?

Odvisno od generacije. 4-5 na leto.

6. Nam lahko poveste kaj o svoji karierni poti?

Jaz sem dokončal študij na Fakulteti za družbene vede, potem ostal na fakulteti kot asistent, kasneje kot profesor. Imam 29 let delovne dobe in vsa leta sem delal na Fakulteti za družbene vede. Tri leta vmes sem bil še minister, sočasno pa sem predaval.

Zame je bila moja karierna pot precej premočrtna. Moram reči, da sem se vpisal na fakulteto z namenom, da ostanem kot raziskovalec in profesor na fakulteti. To mi je tudi brez problema uspelo, čeprav so te poti v karieri vedno čudne. Ko sem dokončal doktorat, me je čakalo delovno mesto. Sem moral imeti še neko srečo, da se je ravno takrat fakulteta širila in je potrebovala profesorja.

Včasih je karierna pot odvisna od sreče, od tega, kje se odpira kakšno mesto. Za nove priložnosti je treba im-

eti posluh.

7. Še kakšna misel?

(po kratkem premisleku) Ne biti pameten. Poslušaj okolico, pusti se učiti.

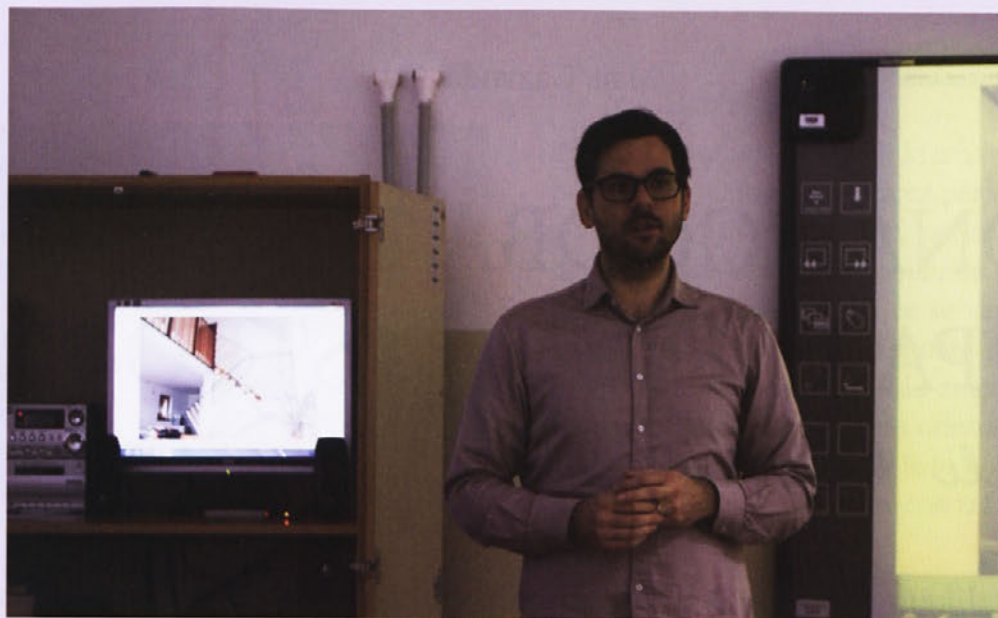
“Ne biti pameten. Poslušaj okolico, pusti se učiti.”

Fotografije s kariernega dne

© Ema Koncilija

fotografije: Ema Koncilija

MODNA ZGODBA IZ ATELJEJEV PARIŠKIH MOJSTROV

ali kako se rojevajo umetnine

Tam nekje v velikem Parizu, v velikih ateljejih, nad katerimi se ponosno širijo logotipi in velika imena modne industrije, nastaja nekaj prav posebnega. Majhne roke, ki jih preveva talent in čut za detajle ter prefinjenost, tvorijo pravo umetnost, ki jo lahko na modnih brveh občudujemo pod oznako visoka moda oz. francosko »haute couture«. A še vedno vseeno preveč ljudi opazi samo silhueto in barve, ki so tako rečeno vsakomur vidne. Resnični čar in vrednost te pariške umetnosti boš uvidel, ko boš pogledal od blizu.

Neopisljivo prelepi detajli, v katere je vloženo veliko ur ročnega dela, volje, predvsem pa spoštovanja do te zvrsti izdelovanja, ki se predvsem v Franciji ohranja po zaslugi velikih mojstrov prefinjenih detajlov.

Francozi so že nasploh zelo prefinjeni. Že več stoletji živijo v okolju, ki ga obdaja tako mogočna in bogata arhitektura, zgodovina, ki se prepleta s tako romantičnimi elementi, da bi lahko vsaj polovica populacije rekla, da je to njihovo sanjsko mesto. Ker sem Pariz že obiskala, lahko to samo potrdim. Resnično je Pariz mesto, ki te lahko navduši že s samo enim sprehodom po ulici. Nič čudnega, da že toliko časa služi umetnikom kot navdih, iz katerega se kasneje rodijo umetnine svetovnega formata. In ne omejujmo se zdaj samo na slike in kipe, ampak tudi tiste kose, ki so zaznamovale zgodovino oblačil. Že pred nekaj stoletji je ženska po imenu Marie Antoinette vedela, kako živeti brezskrbno življenje, obkroženo z bogastvom in z edino skrbjo, kako naslednji dan preživeti še bolj imenitno kot prejšnjega. Resnično je bila sinonim za razkošje, kar se je odražalo tudi v njenih oblačilih. Že takrat so obstajali mojstri, ki so znali narediti nekaj, kar takrat mogoče res ni bilo najbolj praktično, je pa v vsakem primeru odražalo družbeni sloj, ki so ga v večini zasedale kronane glave. Zanje so oblikovali po meri izdelane obleke, prav posebno pozornost pa so posvetili bogatim detajlom, ki so na koncu dali smisel celotni obleki.

izberejo poseben material, ki ima vedno svojevrsten pomen, in nato še bleščice, perje, okrasne vrvice, gumbe, okrasne kamenčke, perle, včasih tudi prave diamante (saj sem že omenila, da porabijo ogromne vsote denarja, kajne?). In če se vam to sliši kot kup vsega, kar bi skupaj izgledalo že povsem kičasto, se motite. Mojstri visoke mode znajo vse to in še več združiti v popolno smiselno celoto, ki tvori harmonijo vsega lepega. Pravzaprav je tu pomembno povedati nekaj več, kot le da je vse ročno izdelano.

In ti mojstri so se skozi zgodovino nadgrajevali, ohranjali in razvijali so tehnike, pridobivali in izboljšali so na svojem pomenu, a na koncu je pomembno samo to, da so danes tukaj.

»Haute couture« ali visoka moda se je še posebej obdržala v Parizu, kjer se je skozi zgodovino ustvarilo več različnih modnih hiš, ki so z željo, da zadovoljijo premožnejše stranke, ustvarjali linije razkošnih oblačil, izdelanih po meri. Te modne hiše so razvijale svojo tradicijo in oblikovale svoj imidž, da jih danes poznamo kot najprestižnejše znamke, kot so Chanel, Dior, Schiaparelli, Lanvin, Balenciaga, Valentino, Jean Paul Gaultier in še nekatera druga znana imena. A vseeno jim ta linija oblačil, ki luči žarometov uzre dvakrat letno, ne predstavlja več glavnega zaslužka. Zaradi ogromnih stroškov in ur dela, ki ga porabijo za izdelavo ene same linije, je pomen teh kolekcij v predstavitvi. Modne revije obiščejo posebno izbrani obrazi modne industrije, ki lahko z ogledom revije znamki doprinesejo čim več. Le redko kreacije tudi prodajo, če pa že, jih lahko opazujemo na rdečih preprogah. A na koncu vsega si zastavimo vprašanje, zakaj nekateri te linije, če pri tem ni dobička? Odgovor je na dlani potem, ko se resnično zavedamo, kakšno delo zahteva to ustvarjanje ter koliko truda in strasti je potrebno za stvaritev samo enega kosa, kaj šele cele kolekcije. A je navsezadnje odgovor precej enostaven: za spoštovanje tradicije in navsezadnje tudi ohranjanje dobrega imena znamke. Nekaj vrstic nazaj sem omenila mojstre, ki so skozi zgodovino razvijali umetnost oblačil. A kaj je pravzaprav njihovo delo, ki ga je vredno imenovati umetnost?

Delo izučениh, talentiranih in izkušenih umetnikov lahko vidimo kot posebej oblikovane detajle. Ti detajli so narejeni s posebno pozornostjo. Vsi so namreč narejeni le s pomočjo igle in niti, ki ju spretno sučejo roke mladih in starejših žensk in moških. Za vsako kreacijo

Ob tej omembi si mogoče večina ljudi predstavlja za drobec več dela kot s strojem, a resnica je daleč od tega. Da predstavimo resnično sliko, je potrebno govoriti v številkah. Kakšno je število ur, ki so potrebne za izdelavo enega samega kosa? Chanelova jakna iz kolekcije Salzburg je za svoj nastanek potrebovala 330 ur ročnega dela. Schiaparellijeva dolga obleka iz kolekcije Haute Couture za pomlad/poletje 2014 je izdelana iz 600.000 ročno našitih bleščic. In bodimo pozorni, da omenjamo številke posameznih kosov! Ustvarjalci Chanelove kolekcije (Haute Couture pomlad/poletje 2015) so potrebovali okoli 2.200 ur za izdelavo. Upam, da ste ob teh številkah dobili okvirno predstavo. Berite naprej, da vam povem še več o tej magični zgodbi, ki se odvija tam nekje v mansardnih hišah modne prestolnice in je mene osebno popolnoma prevzela.

Ne vem, kako bi vam to najlažje približala, da bi resnično začutili pomen take umetnosti in hkrati začutili spoštovanje. Sama se tudi ukvarjam z ustvarjanjem oblačil. Jasno si lahko predstavljam, kaj toliko truda in dela pomeni. Vsaka majhna cvetlica, okrasna nit, okrasni kamenček, so unikatni. A končni izdelek je preprosto neprecenljiv. Ko z lastnimi očmi lahko spremljaš, kako se ideja z lista papirja rodi v dejanski izdelek. Občuduješ lahko svoj trud in delo in na koncu se počutiš izvrstno. Dejstvo

je, da to delajo ljudje, ki resnično spoštujejo to več stoletji staro tradicijo oblikovanja in si hkrati prizadevajo, da to zvrst vodijo skupaj s časom in modo. Ateljeji, ki so še danes aktivni v tej smeri, imajo celo zakupljene nekatere pariške delavnice. Zanje izdelujejo ročno izdelane detajle; razkošne rože z drobcenimi bleščicami ali pa baročne vzorce, katerih izdelava združuje toliko različnih tehnik s končnim rezultatom »bombe« razkošja. Kako lepe morajo biti potemtakem šele obleke. Ja, resnično so čudovite. Gospod Maison Jean Lesage je svoj kult bogatih umetnin za obleke razvil že davnega leta 1948 in njegovo dediščino še danes ohranjajo pristno in z vsako kolekcijo bolj občudovanja vredno. S svojimi vezeninami in ročnim delom je krasil kreacije modnih kreatorjev, kot so Yves Saint Laurent, Pierre Balmain, Hubert de Givenchy in mnoga druga imena. Vsak kristalček na pravem mestu, v kombinaciji z ravno prav pristrizhenim perjem v popolni barvi, tvori košček umetnine, ki jo znajo veliki mojstri, kot je Karl Lagerfeld, umestiti v silhueto oblačila, da poudari osebo, ki jo nosi, in hkrati povzdigne to tradicijo glamuroznega izdelovanja oblačil na še višjo raven.

Resnično je ta svet občudovanja vreden.

Resnično je ta svet občudovanja vreden. Pravzaprav je cel svet mode nekakšen vrtinec čudovitih, dišajočih, na trenutke čudnih elementov. Menim, da se posameznik v oblikovanju lahko izrazi in najde priložnost, da prelije slike iz glave v nek občudovanja vreden izdelek. Enako je z osebnim stilom. Vsakdo ima svojega, enkratnega, kot je enkratna njegova osebnost. Tako je in bo vedno. Zato se moramo naučiti spoštovati vsakršen stil, kakršen koli osebni izdelek in kakršno koli prizadevanje za izražanje samega sebe. Če nam ni všeč, to še ne pomeni, da je grdo. Če bomo obvladali spoštovanje do drug drugega, smo osvojili velik del življenjske lekcije.

50 odtenkov sive

- uspešnica ali zgolj uspešna reklama?

Čeprav je minilo že nekaj časa od izida knjige in prav tako filma, je to delo še vedno priljubljena tema v naših pogovorih. Gre za zgodbo o študentki književnosti Anastasii Steele, ki se zaljubi v bogatega moškega Christiana Greya. Neizkušena in naivna Ana kmalu ugotovi, da si ga želi. In ko jo ta posvari, da bi se ga morala na daleč izogniti, si ga želi samo še bolj. Toda Grey je ujetnik svoje mučne nesrečne preteklosti in obenem obseden s potrebo po nadzoru. Spustita se v strastno ljubezensko razmerje in Ana začne spoznavati ne le svoje želje, temveč tudi temačne skrivnosti, ki jih Grey skrbno čuva pred svetom.

Knjiga je bila že nekaj mesecev v prodaji, ko sem jo tudi sama začela brati. Za branje sem se odločila zgolj zaradi 'pritiska' drugih, ne pa ker bi v zgodbi bilo nekaj, kar bi me posebej pritegnilo. Tudi ogromni reklamni plakati z naslovnico knjige, ki sem jih vsak dan lahko gledala na poti v šolo, me niso pritegnili. Na koncu me je sošolka prepričala, naj si knjigo sposodim, saj je ni mogla prehvaliti. Prebrala je vse tri v slovenščini, že zdavnaj, in zdaj jih bo prebrala še enkrat, da jih bo potem, ko bo brala v angleščini, lažje razumela.

'Vau, to pa res mora bit ena dobra knjiga!' sem si mislila. Še dve moji sošolki sta si jo v istem tednu kot jaz izposodili in začele smo z branjem.

Prvih pet poglavij je šlo lepo čez. Potem se mi pa nekako več ni dalo in sem prebrala le eno poglavje na vsake tri dni. Saj ne, da bi se mi zgodba vlekla ali pa, daleč od tega, da bi bila vsebina zahtevna, ampak delovala mi je kot samo še ena tipična knjiga za ženske, le da je ta imela večjo reklamo. Vmes sem jo morala vrniti v knjižnico, da ne bi plačala zamudnine.

»Prebil sem se čez nekaj poglavij, nato pa me je edinole dejstvo, da sem knjigo bral na bralniku in ne v papirni izdaji, prepričalo, naj je ne zalučam skozi okno.' (Boštjan Gorenc – Pižama)

Nadaljevala sem tam, kjer sem pred nekaj tedni končala – v 13. poglavju. Mislila sem, da bo branje verjetno od tu dalje lažje teklo, ker so mi rekli, da se šele zdaj začne 'dogajati'.

No, na koncu sem jo le uspela prebrati. Bila mi je 'ok', ni pa nek presežek, kot so obljubljele reklame. S sovrstniki oz. bolj s sovrstnicami sem se pogovarjala in odzivi so bili različni. Večini je bila knjiga zanimiva, ene so bile še posebej navdušene, ene so jo do sredine prebrale in jim ni bila všeč ter so vrnile v knjižnico, nekatere pa še čaka na nočni omarici, da bi bila končno prebrana, pa ne gre. Izbrala sem nekaj mnenj znanih Slovencev o 50 odtenkih sive, objavljenih na internetu:

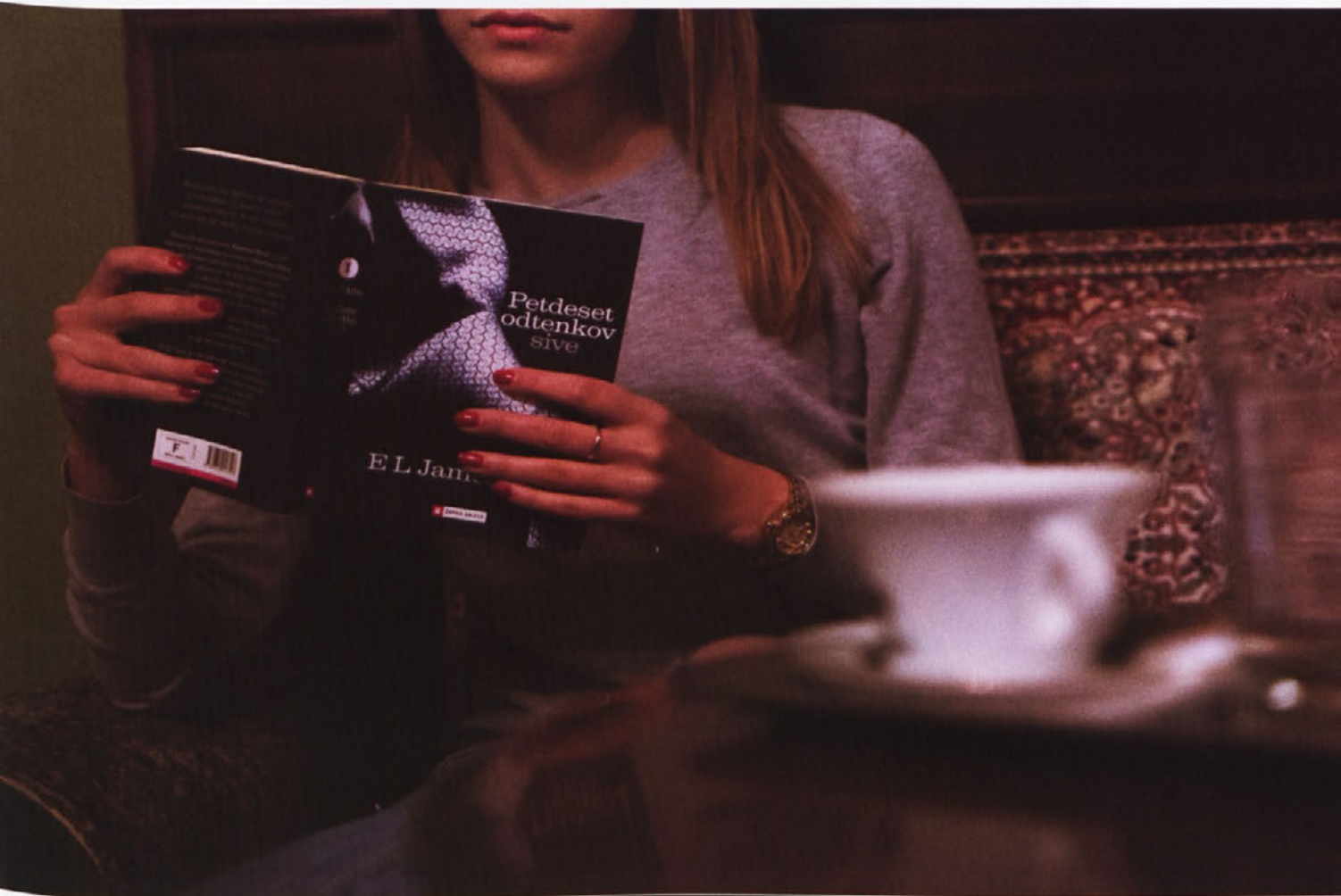
»Prebil sem se čez nekaj poglavij, nato pa me je edinole dejstvo, da sem knjigo bral na bralniku in ne v papirni izdaji, prepričalo, naj je ne zalučam skozi okno.« (Boštjan Gorenc – Pižama)

»Fant je knjigo kupil na zadnji bencinski črpalki v Sloveniji, ko sva bila na poti v Beograd, in malo pred ciljem sem jo prebrala do konca. Hja, knjiga je stimulativna, to se občuti, ampak je žal v vseh literarnih pogledih izjemno slaba. V zgodbi je toliko nekonsistentnosti, da je na koncu že prav žaljivo. A absurdno je to, da sem kljub ogorčenju prebrala tudi drugo in tretjo knjigo.« (Maja Martina Merljak)

No, knjiga je imela že tako ali tako ogromno reklame, kaj pa film, katerega premiera je bila v kinu 14. februarja? Na valentinovo fantje za dekleta marsikaj naredijo, kar po navadi ne bi, kot npr. šli s punco v kino gledat 50 odtenkov sive.

Zdi se mi, da smo si film, tisti, ki smo prebrali knjigo, predstavljali z vsemi podrobnostmi, čeprav so nas mesece prej opozarjali, da bo film razočaranje. Sošolki je bil film všeč, moja prijateljica je obsedena z njim in ga ja v enem dnevu kar trikrat pogledala, rekla je, da ji je 'top', ampak knjige ni prebrala. Večina pa jih je bila razočaranih. Seveda je bilo za pričakovati, da bo filmu veliko manj kot v knjigi, ampak meni se je sam film zdel kot neka navadna filmska drama. Najprej sem ga gledala eno uro, ampak mi je bil preveč dolgočasen, tako da sem se drugo polovico filma spravila gledat šele čez nekaj dni. Pravijo, da če odmisliš knjigo, je film čisto v redu. Meni je bil pa to film, ob katerem med vikendom ponoči zaspiš pred televizijo. Zakaj sem se toliko trudila okoli tega filma in knjige? Najverjetneje zato, ker sem obljubila, da bom napisala članek za šolski časopis, ki ste ga pravkar prebrali.

Fotografija: Luka Petravič

DOBRODELNI BOŽIČNO - NOVOLETNI KONCERT

Fotografije: Ema Koncilija

V petek, 19. 12. 2014, je v dopoldanskih urah je v veliki telovadnici bobnelo. Po večletnem premoru se je zopet oživil projekt božično-novoletni koncert. Organizacijo je prevzela Dijaška organizacija Gimnazije Novo mesto, ki je ves denar, pridobljen s prodajo vstopnic, podarila v sklad za socialno šibkejšje dijake. Na koncertu, ki je napolnil vso telovadnico, so nastopili Eni od semih milijard, Kung Fu Vegan in Ice on Fire. Za dobro vzdušje pa so poskrbeli tudi nastopi profesorjev na profesorskih karaokah in nastopi dijakov na dijaških. Dogodka pa se niso udeležili le dijaki, koncert si je ogledalo tudi veliko profesorjev. Čisto na koncu pa je na oder prišlo še veliko presenečenje – profesorski bend! Kljub malo manj številnemu občinstvu (dijaki so odšli zaradi prevozov) so poželi velik aplavz in pokazali, da ga znajo tudi oni kdaj pa kdaj zažurati.

Jan Strajnar, 2. K

MODNI TRENDI

POMLAD /

POLETJE 2015

PIŠE: Zala Rupar *oblikovala*

Modni kosi iz 90-ih se občasno vračajo na modne piste, letos pa se je med modne trende, tako visoke kot ulične mode, uspelo prebiti mnogim ključnim kosom 'grunge' obdobja. Tokrat ti v Stezicah ponujamo modni vodič do stylish 90' dekleta.

Crop top

vse se vrtili okrog topa in majic, ki so postale občutno krajše. So primerne samo za manekensko vitke? Nikakor ne. Vsak trend je primeren za vse postave, če ga znaš nositi.

Kylie Jenner

Gabi Fresh

H&M 18€

TOPSHOP 11€

BOOHOO PLUS 11€

Choker

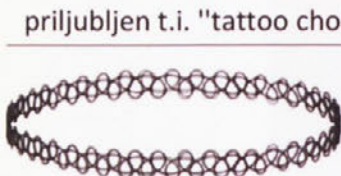
Choker je ogrlica, ki se tesno prilega vratu. Narejena je lahko iz različnih materialov, na izbiro pa imaš i veliko stilov med najstniki pa je najbolj priljubljen t.i. "tattoo choker"

TOPSHOP 14€

€6,89 NEWLOOK

TOPSHOP 10€

ASOS 13€

ASOS 6,90 €

Chloë Moretz

Denim

Denim je v samem modnem vrhu vse od dneva, ko so ga iznašli. Ljudje imamo namreč radi praktična, udobna ter modna oblačila in za dobri stari džins vsekakor velja prav vse izmed naštetega. Lahko je seksi ali eleganten, robusten ali elastičen – vse je odvisno od modnega stila sezone in karakterja tistega, ki ga nosi.

MANGO 41€

CHOIES 31€

CHOIES 31€

H&M 28€

TOPSHOP 39€

Kylie Jenner

Rihanna

Kim Kardashian

CONVERSE.COM 80€

CONVERSE.COM 80€

CONVERSE.COM 47€

CONVERSE.COM 47€

Converse

Vedno moderne All starke bodo velik hit tudi pihajajočo sezono, zato si hitro priskrbi svoj par. Lahko izbiraš med različnimi modeli in barvami, ki jih ni težko stilirati.

Karo in usnje

Da je karo vzorec redni spremljevalec zimskih sezon, je nekaj povsem običajnega. Njegova prisotnost v toplejšem delu leta pa je kljub vsemu precej drzen projekt. Cvetje, črte in rajske ptice, to že, ampak karo je tako kot tvid daleč najbolj zimsko opredeljen motiv, ki potrebuje veliko stilističnega predznanja za dober končni rezultat. In kako v karu in usnju matirati pomlad in poletje? Preprosto! Poskrbeti moraš le, da celotna odprava ne bo preveč natrpana in kričeča. Videz lahko zaključiš tudi z tipičnim modnim dodatkom iz 90ih let - bandano.

Cara Delevingne

Khloe Kardashian

Nadia Aboulhosn

Jennifer Lopez

H&M 41€

CHOIES 21€

H&M 34€

MANGO 28€

CHOIES 24€

H&M 21€

ASOS 8,26€

Rožasto bo

Rožasti vzorci se vračajo – to je veliko dejstvo letošnje sezone! Za vse, ki si poletnih mesecev ne predstavljajo brez velikih, pisanih cvetov – letošnje poletje se jih boste lahko naužile do onemoglosti.

Beyoncé

Jessica Alba

Victoria Beckham

NEWLOOK 35€

NIKE 220€

H&M 11€

H&M 9,65 €

BOOOHOO 19€ (levo)

ASOS 25€ (zgoraj)

resice

V velikem slogu se vračajo resice. Nekoč so krasile le brezrokavnike in hlače, letos pa bodo vidne povsod. Čeprav so nekateri prepričani, da so resice domena hipijev ter motorističnih navdušencev, bodo to pomlad postale resnično elegantne.

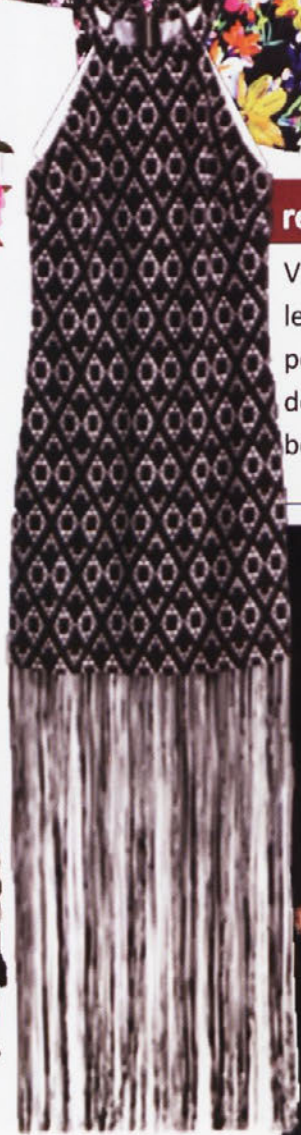
NEWLOOK 39€

H&M 25€

H&M 25€

H&M 34€

Rihanna

Kim Kardashian

Olivia Palermo

MODNA REVIJA

V petek, 20. 3. 2015, se je v prostorih Gimnazije Novo mesto, natančneje v atriju, odvila že druga zaporedna Modna pista z namenom, ki jo je zopet organiziral Interact klub Novo mesto. Na njej se je predstavilo veliko nadobudnih kreatork, nekatere med njimi tudi dijakinje naše šole. Dogodek je bil organiziran v dobrodelne namene, saj so člani Interact kluba vsa zbrana sredstva namenili novomeški Varni hiši. Seveda pa vse ni bilo namenjeno le dobrodelnosti. Modna pista je bila odlična priložnost za vse modne oblikovalke, da se pokažejo in osupnejo gledalce, ki so napolnili celoten atrij, s svojimi drznimi dizajni in posebnim slogom. Na modni pisti so se pojavila dela 12 kreatork in modnih olikovalcev, obleke pa so nosili prostovoljke in prostovoljci, večinoma gimnazijci. Da pa obiskovalci niso le sedeli v tišini, so za njihovo razpoloženje in glasbeno podlago poskrbeli Eni od sedmih milijard in DJ Allen Lucić. Interact klub Novo mesto se je že drugo leto zapored potrudil in pripravil prelep dogodek, v katerem so lahko obiskovalci zares uživali. Upajmo da jim uspe tudi prihodnje leto!

Jan Strajnar, 2. K

Fotografije: Ema Koncilija

Fotografija: Luka Petravić

Katja Štefanič, 2. k

Kdo za boga so ti ljudje?

Če ste kdaj na šolskih hodnikih opazili skupinico ljudi, ki se že navsezgodaj zjutraj kliče po hodnikih, se velikokrat na široko in kar precej naglas smeji ter se predvsem objema, tako med sabo kot tudi v obliki skupinskega objema, je zelo verjetno, da ste nas opazili. Saj ne, da se ravno trudimo »skriti«. Če ste nam kdaj namenili kak pogled postrani ali pa se vprašali: »Pa kdo zaboga so ti ljudje?«, je zdaj napočil trenutek, da nas spoznate.

Smo mala skupina gledaliških navdušencev. Lahko bi si na kratko rekli »Brezimni«, toda verjemite, pogovor o imenu neke skupine je najbolj stresen pogovor, ki ga neka skupina lahko ima, zato smo se odločili, da ga bomo kar preskočili.

Našo prekrasno malo skupinico sestavlja 9 ljudi. Smo iz večinoma različnih letnikov, združila pa nas je skupna ljubezen do drame in odra. Spoznali smo se na krožku znotraj OIV – English Drama Club, se odločili, da bi radi nekaj več in se združili v manjšo gledališko skupinico, ki nekako deluje na lastno pest, vmes pa postali še zares, zares dobri prijatelji.

Naša gledališka pot je za enkrat še zelo kratka: pripravili smo krajšo »privat« predstavo, ko je bila skupina še v zametkih (nastopili smo v sklopu EDC), v decembru pa smo na oder spravili tudi kratko božično predstavo za otroke naših profesorjev. Nikakor pa se ta pot ne ustavi tu, v prihodnosti nas čaka še veliko zabavnih in zanimivih projektov, ti pa naj za enkrat še ostanejo skrivnost!

In pa: v kolikor nas še kdaj zagledate na hodniku, nas vendar ne glejte grdo – pridite nas vsaj pozdravit!

Vedno vaši,
»Gledališki navdušenci!«

Prebrali smo...

Katja Štefanič, 2. k

Knjige. Nekateri jih imajo radi, nekateri malce manj, nekateri pa jih obravnavajo kot tretje največje zlo pod soncem. V katerokoli skupino že spadate, knjige tukaj so in bodo z nami še kar nekaj časa, zato je zdaj moja naloga, da vam predstavim nekaj cvetk za vsako knjižno polico.

KRIVE SO ZVEZDE

John Green

Ne jamrajte. Vedeli ste, da prihaja.
OCENA: 4/5 knjižnih zvezdic

Hitri povzetek vsebine: Hazel je 16-letnica, ki trpi za neozdravljivim rakom. Njeno življenje je sestavljeno predvsem iz obiskov zdravnikov, vseh mogočih in ne mogočih zdravil ter obiskov podporne skupine za otroke z rakom. Ko pa se naenkrat tam pojavi Augustus Waters, lahko samo rečemo, da je njena zgodba napisana znova. Nikoli ne bom pozabila noči, ko sem prvič brala Krive so zvezde. Že večkrat sem jo opisala svojim prijateljem, ker se je končala v velikih solzah (Niagarskih očesnih slapovih, če smo malce bolj pošteni) ob dveh zjutraj. Če ste že brali kakšne kritike o tej knjigi, vam lahko povem, da ne lažejo: Knjiga vas bo nasmejala, vas popeljala skozi drugo stran najstniškega življenja, vas pripravila do solz in vam popolnoma zlomila srce – vendar verjemite, vredno je vsega tega. Vredno je vseh tistih robčkov, za katere ste mislili, da jih nikoli ne boste rabili.

Knjiga nam na čudovit in nezapleten način predstavi, kako je biti bolan najstnik. Ko si drugačen, če lahko temu tako rečemo. Ko prvič začnemo spremljati Hazelino zgodbo, se nam morda lahko zazdi, da se z njo ne bomo mogli poistovetiti, kako naj vendar razumemo človeka, ki je morda v svojem zadnjem življenjskem stadiju? Pa vendar, John Green je v knjigi uspešno odgovoril na to vprašanje. Popolna mešanica tako navadnega šunda kot tudi »pocukranih«
trenutkov ter nekaterih dogodkov, ki jim je potrebno nameniti misel ali dve. Krive so zvezde je knjiga, ki jo nedvomno lahko prebere vsak, pa naj bo punca ali fant.

Pogosto je moč slišati pritožbe, da je knjiga napisana v jeziku, ki ga noben živ najstnik ne uporablja – kar je res. John Green je uporabil besednjak, ki ga ne slišimo v vsakdanjem pogovoru najstnikov, pa vendar, to knjigo naredi še bolj posebno. Vseeno pa to pri nas povzroči izgubo ene knjižne zvezdice.

Tek za zmajem

Khaled Hosseini

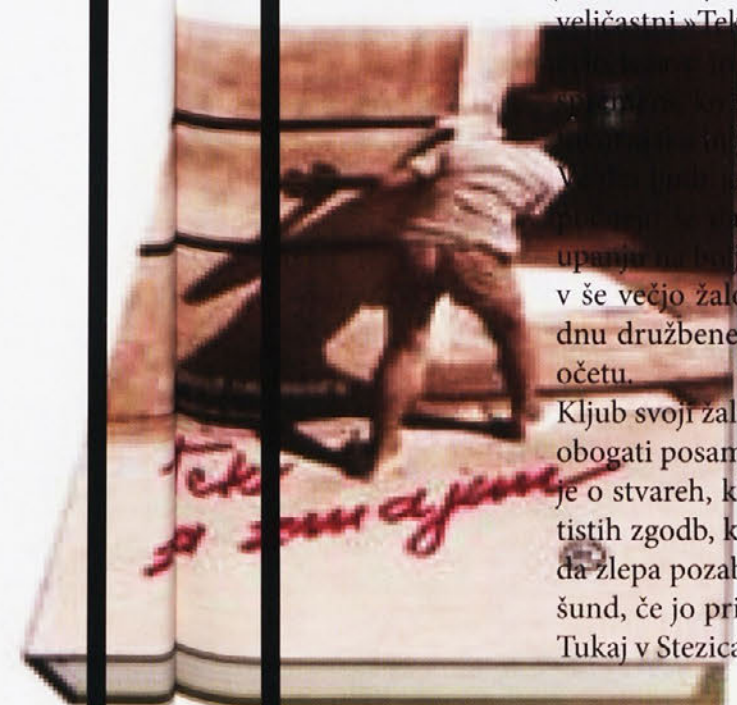
Ocena: 5/5 knjižnih zvezdic

Kratek povzetek knjige: Zgodba je postavljena v Afganistan, v čas velikih političnih in zgodovinskih premikov, ki so se tam pričeli v 70. letih dvajsetega stoletja in trajajo še vedno. Opisuje zgodbo dveh prijateljev: Amirja, ki je otrok bogate družine v Kabulu, in Hasana, ki je sin služabnika Amirjevega očeta. Zaradi dogajanj v državi mora Amir z družino odpotovati v Ameriko, kar posledično konča njuno prijateljstvo oz. povzroči izgubo stikov. V Ameriki Amir postane ugleden pisatelj, vseeno pa ga razjeda krivda, ki mu ni dala miru od njihovega odhoda, zato se odloči, da bo odpotoval nazaj v domovino, ki pa je sedaj v primežu oblasti talibov.

Da, Tek za zmajem je pretresljiva knjiga, vsekakor pa je tudi prvi roman, ki svojim bralcem približa burne zgodovinske kot tudi današnje dogodke v Afganistanu in jih namesto skozi oči medijev prikaže skozi oči dveh otrok, dveh prijateljev, kar mogoče naredi samo zgodbo še bolj kruto, vendar še toliko bolj zanimiv za branje. Zgodba se prične nedolžno, otroško, ko Amir pripoveduje o svojih otroških dogodivščinah s Hasanom, opisuje svoje prejšnje, bogato življenje. Previdno, a živo in barvito nas popelje skozi svoje otroške spomine skozi prva poglavja, opiše nam veličastni »Tek za zmajem«, zaključek igre klatenja zmajev, opiše peripetije okoliških otrok. Nenadoma pa se vse spremeni, ko se Amir z družino znajde v temi, v zadnjem delu knjige, ko se odloči, da bo odpotoval nazaj v Ameriko.

Amir tako prebežalo na drugo stran, na varno, in to v Ameriko, kar je žalostno. Večina jih namreč odide v Ameriko, vendar jih odhod ponavadi pahne v še večjo žalost in bedo, saj se kot priseljenci žal znajdejo na dnu družbene lestvice, kar se zgodi tudi Amirju in njegovemu očetu.

Kljub svoji žalostni vsebini pa je Tek za zmajem knjiga, ki lahko obogati posameznikov besedni zaklad in poglobi njegovo znanje o stvareh, ki jih na televiziji vidimo le z ene strani. To je ena tistih zgodb, ki vas bo spremljala še nekaj časa, nikakor se jo ne da zlepa pozabiti in tako je tudi prav. Tek za zmajem nikakor ni šund, če jo primerjamo z ostalimi, kvečjemu sodi med klasike. Tukaj v Stezicah pa si ta knjiga zasluži polnih 5 knjižnih zvezdic.

Moje leto na moji gimnaziji

S 1. oktobrom v lanskem letu se prične moja zgodba z Gimnazijo Novo mesto. V letu 2014/2015 smo skupaj z profesorji poskušali kar se da čim bolj časovno, predvsem pa kvalitetno izkoristiti čas, ki nam je bil dan, da si danes vsaj upam pomisliti, da pristopam k maturi. Toliko na kratko. Zdaj pa še na dolgo.

Naj se Vam najprej predstavim.

Sem Tina Štrasberger in v letošnjem šolskem letu sem bila dijakinja Gimnazije Novo mesto.

Gimnazijo, ki naslednje leto praznuje 270-letnico svojega obstoja, je ustanovila Marija Terezija, kar ve že vsak prvošolček. Šola, ki je kljubovala zimi, toči ipd; je kljubovala tudi času. Uspešno je prestala vse, kar bi lahko kakor koli in na kakršen koli način ogrozilo njeno delovanje in obstoj, med drugim tudi obleganje Novega mesta med II. sv. vojno. Še več, njeni prostori in ljudje, ki so znanje postavljali na prvo mesto v človekovem življenju, so ne le Dolenjski, temveč širšemu slovenskemu prostoru dali mnogo uglednih strokovnjakov, akademikov, skratka ljudi, ki so puščali sledi vsak na svojem področju.

Jasno mi je bilo, da odhajam nekam, kjer je znanje največja vrednota. Gimnazije so od nekdanjih vzgajale nove obraze na najbolj pomembnih področjih. Znanost, kultura... svet, ki ga je brez znanja nemogoče doseči in hkrati z veliko vztrajnosti in samoiniciative preseči.

V letošnjem šolskem letu sem obiskovala program na Gimnaziji Novo mesto, ki se imenuje maturitetni tečaj. Načeloma MT ni ravno pretirano priljubljena oblika resnega, odgovornega načina; vendar izjeme potrjujejo ravno nasprotno. Mnenja o njem so zelo »medla«, javnost ga slabo pozna, splošno mnenje večine pa je, da je to za luzerje, zgube in podobno. Kaj drži in kaj ne, ne bi vedela, zagotovo pa drži, da ga eno leto obiskujejo in opravijo tudi tisti, ki npr. pridejo iz ekonomske šole z odličnim uspehom. Ampak teh je malo. To je program, ki omogoča vsakemu državljanu RS, da se dovolj ustrezno in v določenem času pripravi na opravljanje splošne mature.

Vsako leto se v ta program vpiše približno 35 dijakov. Večinoma zaradi statusa, kar sem letos na lastne oči videla tudi sama. Od 35 vpisanih pouk in ostale obveznosti izpolnjujejo le tisti, ki imajo v življenju cilje. Nekaj dijakov ima željo opravljati en predmet, ker za nekatere fakse (tisti iz določenih srednjih šol) ne potrebujejo celotne mature. Vsaka fakulteta ima svoje vpisne pogoje, ki so zelo neusmiljeni, kar se tiče točk. Ostalo je isto. V večini štejejo točke, uspeh na maturi. V enem letu se torej tisti, ki se ne vpisujejo izključno zaradi statusa, ki jim omogoča predvsem delo preko študentskih servisov in svoj dohodek, pripravljajo na pristop k splošni maturi iz istih obveznih in dveh izbirnih predmetov kot ostali gimnazijci 4. letnika. Ker je program zasnovan kot in zgolj priprava, gre v bistvu za pregled celotne snovi pri predmetih, in sicer za vsa 4 leta rednega gimnazijskega pouka.

Lahko si približno predstavljate, za kakšen obseg snovi gre, in to v pičlih 8 mesecih za vsa 4 leta rednega pouka!!! Ne vem, kako je bilo v prejšnjih letih, najbrž ne bistveno drugače. Letos smo v našem »miniaturem« razredu večinsko prevladovale punce, starost je bila v povprečju 20 let. Dobra stran tega programa je delo v majhnih skupinah, brez občutka rivalstva. Slabša stran pa je za marsikoga preveč snovi naenkrat in premalo časa, da vse dojameš »v piko«. Žal je statistika tega programa strašljiva, pa vendar, tisti, ki ostanejo prvih nekaj mesecev, načeloma ostanejo do konca in uspešno opravijo maturo.

Za vse gimnazijke in gimnazijce, ki jim morda učenje nekaterih predmetov ne gre najbolje, je dobro, da si najdejo učno pomoč, tutorja, ki jim pomaga da do razumevanja snovi lažje pridejo. Naj vam ne bo nerodno, če česa ne znate; vprašajte tiste, ki odgovore poznajo. Apeliram na vse tiste, ki jim nek predmet leži, da svoje znanje velikodušno delite z drugimi. Uspeh na koncu vsakega letnika, je velikokrat tudi odraz medvrstniškega sodelovanja in pomoči v razredu.

Ker sama ne vem in ne znam vsega na tem svetu, sem se obrnila po nasvet k razredničarki Anici Kastelic. Zahvaljujem se vsem 3 dijakom 4. letnika za nesebično pomoč pri matematiki in angleščini. Manca, Rok in Lara- hvala, ker ste si kljub prezasedenosti vzeli čas in mi pomagali po svojih najboljših močeh. Omenila bi še Saro iz 3. letnika. Hvala ti za angleške učne urice. Hvala vsem, ki ste vztrajali, ko so drugi že obupali.

IN SEVEDA ...BREZ NJIH NE BI BILO TE ZGODBE IN NIČESAR.

Čeprav smo se družili zgolj slabo leto, ste vsakemu posebej in vsem skupaj dali nekaj, kar lahko dajo samo najboljši. Najboljšo popotnico za celo življenje.

Vaše besede in dejanja bodo še dolgo ostajala zapisana v našem spominu kot del nečesa, kar nikoli ne odide v pozabo. Vesela sem, da sem lahko delček tega letošnjega mozaika bila tudi sama, in čeprav se naša »formalna« pot zaključuje, lahko z gotovostjo trdim, da sem uspela vzeti, kar ste mi ponudili. Znanje. To vrednost, ki ti je ne more vzeti nihče.

V imenu vseh nas, ki smo obiskovali letošnji maturitetni tečaj, se zahvaljujemo vsem našim

profesorjem in naši razredničarki Anici. Hvala Vam za znanje in popotnico za naprej. V enem letu ste naredili, kar lahko naredijo samo geniji. Predali ste nam skoncentrirano znanje 4 let gimnazije in poskrbeli, da si tudi mi upamo narediti korak naprej. HVALA!

Tina, MT

Literatura

Svoboda

Moje ime je Sara in ljubim moške. Ljubim strastne moške, take z iskro v očeh, od katerih se lahko veliko naučiš. Take, ki so razgledani in skrbni, take, ki bi me zjutraj v kuhinji pričakali s skodelico kave in dvema olupljenima pomarančama. Da bi se iskreno smejali in mi povedali, da sem lepa. Takega moškega želim. Nekoga, ki je prijazen in zna imeti rad, ter bi za ljubljenega dal življenje. Pa naj bo umetnik ali športnik, vrličkar ali kuhar. Takega, ki si želi družino in veliko hišo z belo ograjo. Ljubim moške, ki so ambiciozni in dobrega srca. Všeč mi je tudi, da so moške dlani vedno večje od mojih, majhnih, in mehkobo njihovih las in kože. Obožujem moško toplino in dominanco. In globoke oči. Ljubim globoke moške oči. Take moške, ki znajo prevzeti pobudo, so hkrati nežni in trdni. In take, ki znajo jokati in poklicati na pomoč, kadar jo potrebujejo. Samostojne in odprte moške, na katere se lahko zanesesh, ko se ti zamajejo tla pod nogami. Ljubim visoke in majhne, temne in svetle, modrooke in rjavooke, suhe in debele, take z ravnimi ali skodranimi lasmi, z dolgimi in kratkimi lasmi, tudi tiste brez las. Vseeno mi je, kakšne so njegove kuharske sposobnosti, ali zna igrati na kitaro, kakšen je njegov trebuh in koliko v obseg meri njegov biceps. Najbolj pa mi je vseeno za njegov penis.

Moje ime je Sara in ljubim ženske. Ljubim zagnane ženske, take, ki imajo jasno načrtan cilj. Take, ki so skrivnostne in izstopajoče, take, ki mi ne bi takoj razkrile vseh kart v rokavu. Da so nasmejane in pristne, da sprejmejo komplimente in jih z veseljem delijo. Tako žensko želim. Tako, ki je topla in predana. Zvesta. Pa naj bo plesalka ali avtomehaničarka, pilotka ali šivilja. Tako, ki bi ob vikendih z menoj na terasi pokadila joint ali dva, ob zimskih večerih pa gola ob kaminu pila vino in mi brala poezijo. Obožujem žensko mehko in eleganco, kako med govorom premikajo dlani. In hrbte, ljubim ženske hrbte. Način, kako se premikajo, kakor da je cel svet njihov. Ljubim samostojne ženske, močne in z rožami v laseh. Ljubim visoke in majhne, temne in svetle, modrooke in rjavooke, suhe in debele, take z ravnimi ali skodranimi lasmi, z dolgimi in kratkimi lasmi, tudi tiste brez las. Vseeno mi je, kakšne oblike so njeni nohti, ali zna skuhati kavo, kakšna so njena stegna in koliko v obseg merijo njene prsi. Najbolj pa mi je vseeno za njeno vagino.

Moje ime je Sara in ljubim tudi tiste, ki niso niti moški niti ženske. Tiste, ki se ne opredeljujejo, in take, ki so zmedeni. Pa tudi tiste, ki potrebe po opredeljevanju sploh nimajo. Vseeno mi je za organ med nogama; ljubim ljudi, ki ljubijo ženske in ljudi, ki ljubijo moške. Ljudi, ki ljubijo ljudi.

Moje ime je Sara in ljubim lahko kogarkoli želim.

Sara Povše, 3. K

Foto: arhiv šole

Hvalnica gimnaziji

Pokončno stoji,
v soncu se smeji.
Vsa lepa in zlata,
velikega znanja bogata,
to gimnazija je taka.

Pisalo se je leta 1746,
ko Terezija prihiti:
»Tukaj naj zdaj šola stoji,
tukaj naj se znanost rodi!«

Znanstveniki, umetniki, gospodarstveniki
tukaj pustili so svoj pečat.
Tavčar, Zupančič, Štukelj, Kozina,
ta lista je neustavljiva.

Včasih vse eno,
zdaj razdeljeno,
a ne da bi to kaj spremenilo.
Tukaj vse je prav fino.

Latinščina za klasike,
žoga bolj za športnike
za vse pa jeziki, družboslovje,
znanost in kultura ...
na koncu pa še MATURA!

Gimnazija naša
vse najboljše, vse najlepše.
Starejša si od nas vseh,
a še vedno lepa in mlada,
to je gimnazija ta prava.

Zato le veselo v njo,
zapijmo ji pesmico,
vzkliknimo na glas:
Najlepše je pri nas!

Težko je reči

da je svet pravičen in barvit,
poln sladkih pesmi,
da povsem je on razvit,
naj bo mesto to, ki krivo je da diham smog
ali industrijski bum, ki spremlja nas od malih nog ...

Kamorkoli grem, povsod bo isto
morda malo bolj prijazno, malo manj čisto
kamorkoli grem, na videz je vseeno,

a v srcu bom nosila
željo to le eno,
da nekoč se vrnem spet domov
v Novo mesto, kam drugam
in na Bregu novomeškem
svoj domači prag spoznam.

Pišem ti pismo

Pišem ti pismo
Ne bom ga poslala
Morda ga bom zavrgla
Morda ga bom zažgala
Zdaj ko odšel boš tja v Ljubljano
Po življenje in po novo zabavo
Jaz pa sama bom tu ostala
Nekaj časa se žalostna bala
Brez ambicij in brez šminke
In še tedaj, ko boš name ti pozabil
Zate bi pela, pekla palačinke

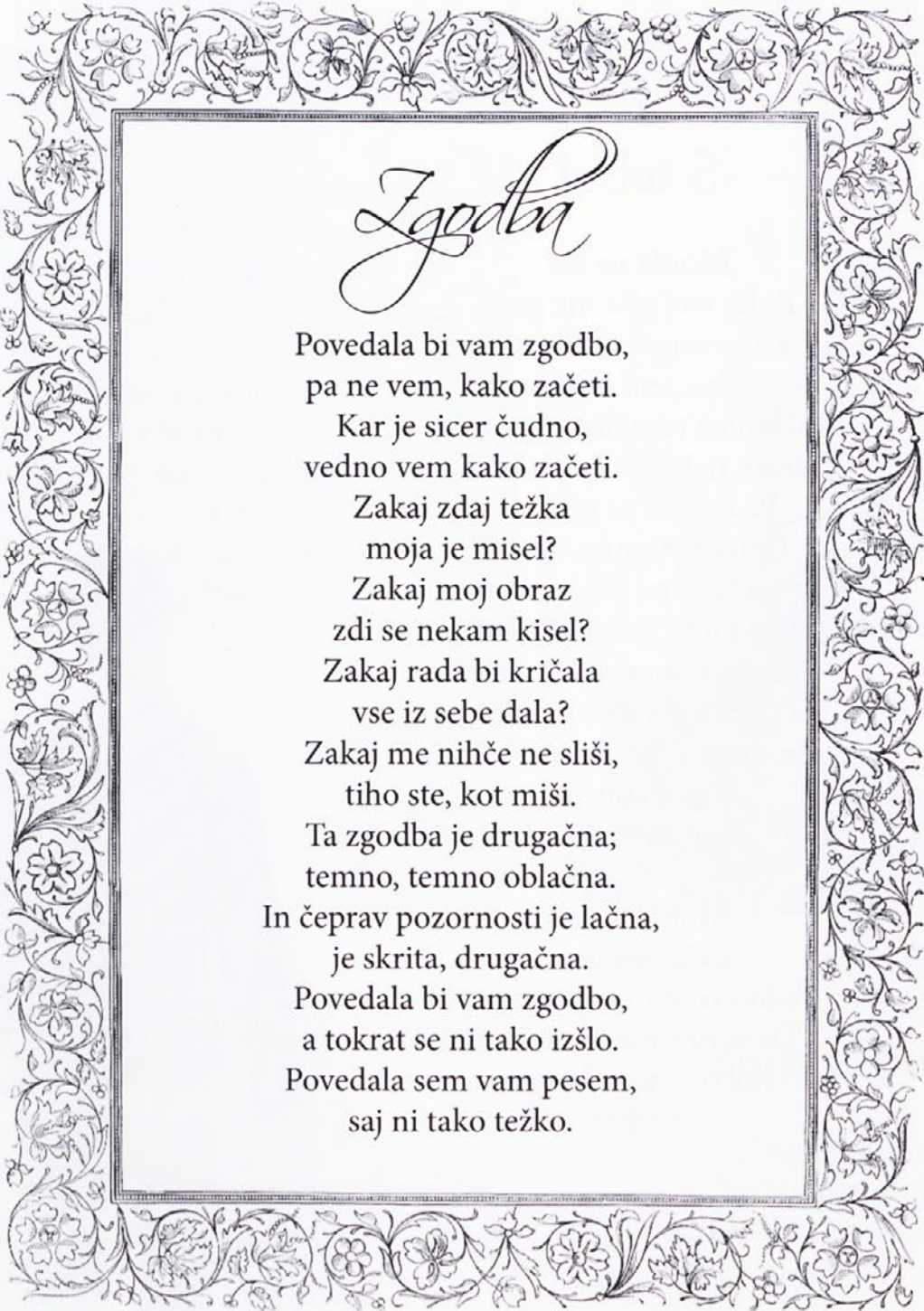
S teboj

Morda ne veš
Kako tvoj glas me gane
Kako zaradi roke tvoje
Polna sem omame
Kako brez tebe dan je prazen
Vikend, teden pa sploh blazen
Pa če tudi ne govoriš
Četudi se samo smejiš
Strmiš in mi nič ne rečeš
Me po roki nežno pogladiš
In kako vedno znova zardiš
Ko zamrmraš tiho mi klišeje
In me pokriješ brez odeje
S svojo bližino
S svojo toplino.

Morda ne veš
Kako me gane
Vedno znova me prevzame
Da si tu z menoj in moj
Kako sem srečna jaz
S teboj.

Zgodba

Povedala bi vam zgodbo,
pa ne vem, kako začeti.

Kar je sicer čudno,
vedno vem kako začeti.

Zakaj zdaj težka
moja je misel?

Zakaj moj obraz
zdi se nekam kisel?

Zakaj rada bi kričala
vse iz sebe dala?

Zakaj me nihče ne sliši,
tiho ste, kot miši.

Ta zgodba je drugačna;
temno, temno oblačna.

In čeprav pozornosti je lačna,
je skrita, drugačna.

Povedala bi vam zgodbo,
a tokrat se ni tako izšlo.

Povedala sem vam pesem,
saj ni tako težko.

Erika Kum, 1. a

Moje življenje

Moje življenje je pesem,
zgodba, kratka ali dolga
ali srečna bo vseskozi
kdor že ve,
naj ne pove.

Moji dnevi bodo svetli
bleščeči, kratki ali dolgi
in kdo z mano jih bo živel
kdor že ve,
naj ne pove.

Ko me stisne

Ko me stisne...

Vse je dobro,
skrbi so vse le prah v zraku
in še tega on obriše
z mojega utrujenega lica.

In ko lepe stvari mi šepne ...

Vse je lepše,
on je Luna v grdem mraku
ves svetel in dober.
Ne potrebujem ničesar drugega.

Avtor: Tonček

Pomlad

Prišla je ... lepa in čista
Prepodila bolečino in tegobo
Iz njenih rok voda je najbolj bistra
S Soncem prestrašila mrakobo
Rosa v njej se lesketa kot solza iskra
Iz človeških src prepodila grenkobo

Spet so češnje zadišale, zacvetele
Sonce pregnalo je strah iz oči
So ptice priletele, veselo pesem so zapele
Ni treba se bati več hladnih noči
Vse slabe misli so odšle, so uvele
Mraz nad nami nima več moči

Potek teče, radostno žubori
Odšli so pusti, hladni časi
Da večno tako bilo bi si vsak želi
Dozoreli bodo kmalu klasi
Ob tem času lepe se zdijo vse poti
Spet se živo je tam na vasi

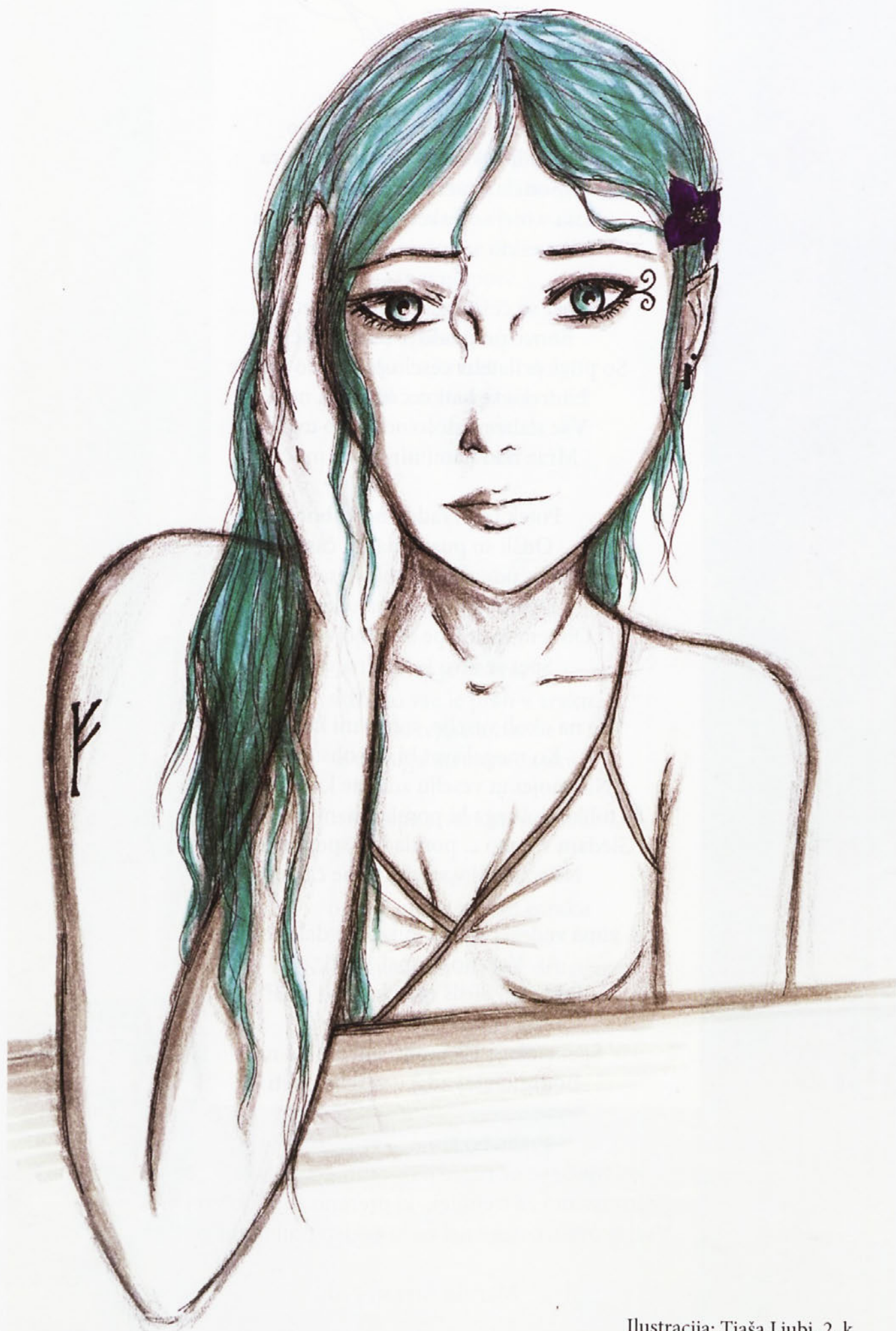
Vse na okoli veselje, sonce mi kožo greje
Ko mogel svet bi tak obstati
Nič mojemu veselju zdaj ne kaže meje
Še toliko dobrega bi pomlad nam mogla dati
Gledam v nebo ... pomlad se spet mi smeje
Ne smeli bi v strahu zime čakati

A zima vedno prihaja, nikoli ni daleč od nas
Vseeno si upaj želeti
Poslušaj! Slišiš njen hripavi glas?
Ni redno v strahu živeti
Spet steguje kremplje smrti med nas
Bodimo vsaj zdaj v veselje odeti

Prišla bo zima ... vzela vse
Nihče se ne more ji izogniti, to vsak ve
Zato živimo za trenutek, ki prerano nam bo vzet
Vsaj spomin ostane naj na ta prelep pomladni svet

Maruša Brezar, 2. d

Ilustracija: Tjaša Ljubi, 2. k

Drugačna? Zakaj pa ne!

Sedim v šoli v svoji klopi, grizljam svinčnik in nemo gledam predse. Čutim poglede sošolcev na sebi. Slišim, kako šepetajo in pogledujejo proti meni. Vem, da 'kul' punce že načrtujejo, kako me bodo osramotile. Mogoče me bodo polile s sokom? Ne, to so naredile že zadnjič. Ali pa bodo vzele mojo mapo z risbami ter jih počekale in raznesle po celi šoli. Najverjetneje bo to.

Vendar se za vse skupaj sploh ne menim. Njihova enakost mi gre na živce. Vedno storijo enako. Vedno se spravljajo name, vedno se delajo pametne. Vse so čisto enake. Pogledam proti njimi, nato pa se obrnem stran. Njihovih grdih obrazov nočem nikoli več videti. Sklonim se nad svoj zvezek, močneje poprimem svinčnik in naredim velik naslov: Moja zgodba. Nato pa pozabim na svet okoli sebe in začnem pisati.

Sem 15-letna deklica. Moje ime ni pomembno, saj ga nihče ne pozna. Poznajo me kot čudakinja ali enostavno drugačna. Pa sem res tako drugačna? Res je, da me ne zanimajo običajne stvari. Res je, da se malo razlikujem od ostalih. A nisem bila vedno taka. Včasih sem bila vesela in polna energije. Včasih sem imela prijatelje, ki se niso ozirali na to, kakšna sem. Potem pa sem se spremenila. In sedaj sem taka.

Briga me, kako sem oblečena, čeprav se vseeno trudim, da ne bi preveč izstopala. Rada imam knjige, ker je to pač nekaj najlepšega, kar je človek ustvaril. Rada imam grobe športe in bolečina me ne skrbi. Včasih tudi uživam v njej. In razlog, zaradi katerega sem postala takšna, kakršna sem: Ne govorim.

Marsikdo je zelo sramežljiv in ne govori rad, vendar ima še vedno prijatelje. Marsikdo ne more govoriti zaradi kakšne bolezni, a se z ljudmi sporazumeva na drugačen način. Jaz pa sem na sredini. Nekoč bi rekli zlata sredina. Ampak ni tako. Niti malo zlata ni. Temna je, mračna in mrzla, pobarvana z najtemnejšo črno barvo. In sredi te teme sem jaz. Dekle, ki je drugačno.

Ozrem se okoli sebe in vidim radovedne poglede svojih sošolcev. Seveda jih zanima, kaj počnem. Zanima jih karkoli o meni. Želijo, da bi napisala kaj grdega o njih, da bi imeli lahko dokaz, da sem hudobna. Ampak jaz nisem hudobna. Prav prijazna sem, le tega nihče noče videti.

Zaslišim korake, ki se mi približujejo. Punca, ki me najbolj sovraži, gre proti meni. Vzela mi bo zvezek. Kaj pa sem drugega pričakovala. Obrnem se nazaj k svojemu zvezku in iztrgam list iz njega. Položim ga na mizo in nanj s kemikom na veliko napišem:

Smejete se mi, ker sem drugačna? Jaz se smejem vam, ker ste vsi enaki. Nato pa vzamem svoj zvezek, vstanem in odidem iz razreda. S kotičkom očesa vidim, kako se sošolci gnetejo okoli lista, ki sem ga pustila na mizi. Vendar za to me niti malo ne briga. Stopim nekaj korakov po hodniku, nato pa odprem zvezek in k svoji zgodbi dopišem:

Sem deklica sredi teme in to NI moja zgodba.

Erika Kum, 1. a

KRATKA ZGODBA:

Zaradi nje

Živela sem popolno življenje. Ampak to je bilo še pred Tistim. Preden se mi je življenje zagnusilo. Nikoli si ne bi mogla zamisliti take prihodnosti. Tisto me je popolnoma spremenilo.

Pogledala sem se v ogledalu – in glej, pozdravilo me je telo, ki sem ga poznala. A zdaj sem z novimi očmi gledala nanj, kar je od njega ostalo. Prevzelo me je malodušje. »Kaj počnem tukaj? Zakaj prav jaz?« Odgovora še kar ni bilo. To je bil moj prvi dan po Tistem.

Stala sem pri oknu in opazovala jato ptic v letu. Svoboda se mi je vedno zdela nekaj samoumevnega. Človek je svobodno bitje. Tega prav zares nisem dovolj cenila. A Tisto je spremenilo moj pogled na svobodo.

Spomin je edino, česar ti nihče ne more vzeti. Vsaj tako sem mislila. Dokler se nisem zbudila v drugo jutro novega začetka. S prazno glavo. Odgovorov še vedno nisem dobila. Drobci preteklih dogodkov so kapljali v mojo zavest. Bala sem se, ko se bodo sestavili v celoto.

Človekovo bistvo je poznanje samega sebe, svoje identitete in lastne biti. Zato je vsak edinstven, neponovljiv in enkratni. Vsako življenje je zato cenjeno in vredno živeti. Tako sem mislila. Pred Tistim.

Izhod sem iskala v bežanju pred resničnostjo. V nezavesti lahko človek preživi mnogo let, kar sem nekje prebrala. Mikavno. Prvi cilj novega začetka. Misija: ostati nezavesten. Misija neuspešna. Vzrok? Ni poti iz zavesti. Misli mi polnijo glavo, nikakor jih ne zmanjka, še malo in prišla bom do spoznanja. Tretji dan je minil brez epiloga.

Poskušala sem zavrteti film nazaj, da bi na dogodke gledala z druge perspektive. Mogoče bi se mi zdeli bolj smiselni in upravičeni. A moja glava še ni bila pripravljena na soočenje z resnico. Z bolečo mislijo, ki je z vsako uro prodirala na plano. Nikoli ne bo več isto.

Četrty dan sem sprejela odločitev. Dovolj je. Nekaj se mora spremeniti. Ali bom končala s tem tarnanjem ali pa z življenjem. Izbrala sem racionalno lažjo možnost, a primerne načina za njeno izvedbo še ne. Vrvi niso imeli, noži so seveda prepovedani, tablet ni mogoče dobiti ... Pogledala sem okrog sebe. Rešitev se je ponujala kar sama. Če se ne vidiš, te ni. Razbila sem ogledalo. Pok je bil skoraj neslišen. Koliko koščkov z ostrimi robovi! Izbire je bilo ogromno. Pograbila sem najbližjega, zavihala rokav na levi roki, zamižala in z vso močjo zarezala v zapestje. Osvobajajoča bolečina se je širila iz roke po celem telesu. Pomislila sem: »To je to. Uspelo mi je. Končno mi je nekaj uspelo. Delam pravo stvar.« Oči nisem odprla, raje sem ponovila gib desne roke. Čutila sem prijetno, toplo tekočino, ki je curljala po nogah. Razum me je zapuščal, temnilo se mi je pred očmi, bolečina je bila neznošna. Prepuščala sem se.

Čez tri dni je življenje teklo dalje. Ne, v bistvu se sploh ni ustavilo. Ista soba, iste stene, eno okno in moja postelja so me pozdravili ob vrnitvi. Nisem si mislila, da bom nazaj. Drugi si s tem niso belili glave. Dogajalo se je vse prepogosto. Očitno je tukaj veljalo za normalno in vsakdanje. Tako mi ni preostalo drugega, kot vprašanje: Kako naprej? Vedno samo naprej, so mi govorili. Pa je vredno, sem se spraševala?

Prišel je dan, ki ga ne bom pozabila. Eden tistih dni, ki so odločilnega pomena, a se tega zaveš šele kasneje. Pod rešetkami so mi potisnili list papirja in pisalo. Ne vem, zakaj, in ne vem, od kod. Samo tam je bilo. Previdno sem vzela oboje v roke. Je to namenjeno jetniškemu dnevniku? Pišem lahko o enakih stvareh: bujenje, zajtrk, čakanje, kosilo, čakanje, večerja, spanje. Cikel, ki se je ponavljal dan za dnem. Nikoli nisem bila za pisanje, ne vem zakaj bi bilo sploh vredno poizkušati, ko pa je že vse znano, odločeno, dokončno. List je ležal pri postelji, namesto nočne omarice. Uporabila sem ga šele davno kasneje, ko sem bila končno pripravljena.

Sodišča so stavbe, ki zagotavljajo pravico, red in varnost. Dokler nisi ti tisti moteči faktor v družbi. Takrat postanejo dom največjih strahov. Tudi mojih. Sodne dvorane so skozi televizijski ekran podobne ogromnim sejnim sobam. Ko pa sam zakorakaš v eno, obkrožen s pazniki, čeprav imaš vklenjene roke in noge, si popolnoma prestrašen in otopel. Govorim iz lastnih izkušenj.

Sedeti v prvi klopi, zavedajoč se mnogih karajočih, zgroženih pogledov v hrbet, poslušati odločitev o svoji usodi, sprejeti kazen za svoja dejanja, spoštovati odločitev velikega sodnika s pravcatim kladivom in potem dostojno zapustiti dvorano, ne da bi pokazal, kakšen vihar divja v tebi. Ni lahko. Pritisk je ogromen. Verjemite!

Če se temu reče sreča, sem morala v sodno dvorano samo enkrat. Moj primer je bil jasen. Kazen prav tako. Reševala me je otopelost – posledice sem občutila kasneje. Naslednjih nekaj let bom preživela v ženskem zaporu na Igu. Seveda takrat nisem živela v resničnosti. Pretvarjala sem se, da sem glavna igralka v akcijskem filmu. Še dve dejanji in snemanja bo konec. Čez eno leto bom sedela v kinematografu in svoje igralske sposobnosti ocenjevala na velikem platnu ... Kajne? Življenje ni film.

Domišljija ne pozna meja in obstaja zgolj za beg človeka pred kruto realnostjo. Ljudje z dobro domišljijo niso nikoli zagrenjeni – ali pa prav zato.

O njej ne bom govorila. Še ne zdaj. Sploh pa je ne bom obsojala – nikoli. O mrtvih se govori same lepe reči, so me naučili. V mojem spominu bo vedno dobro zapisana. Občutek krivde je odšel skupaj z njo. Nadomestila ga je globoka žalost in žalovanje. Za pravo žalovanje sploh ni bilo časa. Okoliščine so me prisilile, da sem misli nanjo potlačila v ozadje. Postala sem ravnodušna do vsega in vseh. Če mi je kdo zastavil vprašanje, sem odgovarjala zgolj enozložno. Vprašanja sem zadržala sama zase. Tako se mi je zdelo najbolje, saj novega pretresa ne bi prenesla. Šele ko si sam vpleten v dogodek, spoznaš njegove dejanske razsežnosti. Deliti nasvete je vedno najlažje.

Rada imam hitrost. Čeprav zunanost tega ne izdaja, sem drzna, neustrašna in morda malo posebna. Smešno, kako se človek opiše in kako ga na drugi strani vidi okolica. Sošolci bi rekli, da sem pridna odličnjakinja, ki tiho ždi v klopi, v prostem času pa se poleg knjig ukvarja tudi s tekom. Vse to drži, a sama bi spremenila vrstni red pomembnosti. Šport ne igra ključne vloge v mojem življenju. V vseh igrah z žogo sem strašno nespretna, tudi gimnastičnega telesa resnici na ljubo nimam. Rada tečem. Teka se poslužujem, ker obožujem naravo in ko tečem, jo lahko občutim z vsemi čuti. Podobe se razmažejo ob straneh, ko drvim mimo z vetrom v laseh. Kljub temu sem mirno dekle, ki ve, kaj hoče in kako to doseči. To je veljalo v preteklosti. Vem, kakšna bo sedanost. Ne vem pa, kaj me čaka v prihodnosti. Moj pogled ne seže tako daleč.

Recite mi, da sem kruta. Morda. Delno zaradi okoliščin in naključij. Zdaj tudi uradno. Že ko sem kot majhna deklica lovila metulje, jih posušila in spravila v zbirko, so domači zmajali z glavo. Metulj je umetnina narave, ki si jo lahko prisvojim. Naravni izbor mi daje to prednost in pravico, da zadovoljim svoje želje. Tako sem se naučila v osnovni šoli. Živali na splošno sicer ne obožujem, tudi psi in mačke niso izvzeti. Zgodilo se je v prvem razredu, da se je sosedov pes odločil pohajkovati naokoli

(beri: po našem vrtu). Tam smo imeli tudi kup peska, kjer sem se zaposlila z delanjem potičk. Zgolj naključje je bilo, da je Piko pritekel mimo, potacal novo zbirko potičk in me spravil v slabo voljo. Vanj sem zalučala kamen.

Moja družina, se pravi moja starša in jaz, bi lahko veljala za primer popolne družine. Prepiri niso bili del našega vsakdana, prav tako tudi objemi ne. To sem vedno pogrešala. Saj ne da bi se pritoževala, vedno sta mi stala ob strani, mi svetovala in vzgajala, kot sta najbolje znala. Vedno pa so bili med nami nevidni zidovi, ki so ohranjali neke formalne odnose. Daleč od tega, da se ne bi imeli radi, le ni se nam zdelo pomembno to povedati na glas. Spomnim se, kako so v vrtcu starši vedno poljubili svoje otroke v slovo, mene pa je mama samo pospremila do igralnice in mi zaželela lep, zabaven dan. Nikoli nisem bila zahteven otrok. Zdaj sem to postala.

Ko sem postala gimnazijka, sem se kmalu naučila, kje v družbi je moje mesto. Naučili so me, da sem o vsaki stvari znala razpravljati in zagovarjati svoje stališče. Postala sem pametna. Vsaj tako sem mislila. Še vedno sem bila naivna. V novem krogu prijateljev, sošolcev in znancev sem ponovno sodila na rob. Priljubljenost ni bila moja vrednota, zato mi mnenje ostalih ni bilo pomembno. Nisem imela izrazitih nasprotnikov, a tudi prijatelji so bili le bežni znanci. Razen nje.

Bila je razlog, da sem se zjutraj lažje skobacala iz postelje. Ure so minevale hitreje, ko sva bili skupaj. Ni čudno, da sva se tako hitro »postarali«, saj sva skupaj preždeli praktično vsako popoldne. Bila je posebna za razliko od mene, ki bi se zlahka skrila v množici. Ona se je trudila izstopati. Trudila se je postati pomembna in to je tudi jasno pokazala. Svojo notranjo svobodo je izražala s svojo zunanjo. Njena strast so bili piercingi. Verjetno v okolici ni bilo človeka, ki bi imel toliko lukenj na telesu. Posledično je imela doma cele škatle raznoraznih uhanov, obeskov in drugih bleščečih drobnarij. Nisi je mogel razveseliti bolj kot z nakupom novega para uhanov. Obstajali pa so tudi bolj temni trenutki, za katere sem vedela samo jaz. Samo mene je spustila bližje. Njenih problemov nisem razumela, pa če sem se še tako trudila. Pa saj je večino časa ona svetovala meni. Ona mi je pokazala, kako živeti brez omejitev, se prepustiti toku in pozabiti na pravila. Imela je nore ideje. Spomnim se, kako me je v osnovni šoli prepričala, da je absolutno bolj pametno vplačati loto listek, kot pa varčevati, saj ti loto listek lahko prinese bogastvo in veselje. Pri varčevanju si dvakratno nesrečen: ker ne smeš zapravljati in ker se znesek na računu ne spremeni kaj hitro. Oboževala je tveganje in nevarnost. Red in disciplina sta jo omejevala.

Odraščala je praktično sama, zato pa je bila tako trmasta in samosvoja. Starša sta razdrila poročno zaobljubo že kmalu po njenem rojstvu. Od takrat naprej se nista znala dogovoriti za skrb otroka. Punca je bila kot žoga, ki sta si jo podajala in zato ni čutila ne družinske pripadnosti ne prave ljubezni. Na tihem sem vedela, da mi zavida moje družinsko okolje. Tega seveda za nobeno ceno ne bi priznala ... Prva sem prestopila magično mejo osemnajstih let. To je bil najboljši dan mojega življenja, vse zasluge pa gredo njej. Vsako uro dneva me je čakalo manjše presenečenje, na kar se mi je zvečer uresničila največja želja. Na postelji me je čakalo ogromno darilo. Ko sem ga odprla, se je v njem skrivala malo manjša škatla. V njej še najmanj pet manjših, dokler nisem odprla najmanjše. V njej sta ležali dve karti za koncert moje najljubše skupine, ki je nastopala v diskoteki v našem mestu. Še nikoli nisva šli v disko, zato je bilo to posebno doživetje. Plesala sem, pela skupaj s pevcem, čas je izgubil pomen. Neki fant me je dvignil na svoja ramena in tako je bil pevec skupine na dosegu moje roke. Uradni fotograf je ujel ta trenutek v svoj objektiv, bili sva skupaj na ramenih in držali roke visoko v zrak. Slika še vedno krasi mojo polico v sobi, le da ima sedaj žalosten pridih.

Pa se je življenje dejansko kaj spremenilo? Polnoletnost mi je prinesla volilno pravico, čeprav nisem verjela, da je moj glas lahko odločilen. Kljub temu mi je dajal nek občutek pomembnosti. Uradno sem lahko v trgovini kupovala alkohol. To ni bilo tako navdušujoče, saj nisem ljubitelj alkoholnih pijač. Že prej smo s starši ob nedeljskem kosilu spili kozarec rdečega vina, drugače pa mi alkohol ni bil ravno ljub.

Takrat mi je v šali dejala: »Poglej, če si upaš ukrasti majico, boš pristala v zaporu.« Smejali sva se. Seveda ja, postala sem kazensko odgovorna za svoja dejanja. Kdo pa se obremenjuje s tem dejstvom? Prav nič vsakdanje ni kršiti zakone, in zato me to sploh ni zanimalo. Po Tistem pa sem se tega še kako zavedala.

Prostor se je skrčil, razdalje so izgubile na pomenu postala sem neodvisna – vozniško dovoljenje je bilo shranjeno v moji denarnici. Kljub temu da nisem imela avta, mi ga je skoraj vedno posodila mama. V zameno sem ji obljubila, da nikoli prav nikoli ne bom vozila, če bom pila alkohol. Tega ne bi storila pod nobenim pogojem, saj je moja želja po samoohranitvi prevelika. Nisem vedela, da mi bo avto spremenil življenje. Vsekakor ne tako drastično.

Nisem verjela v usodo, dokler se ni kruto poigrala z mano. Danes verjamem, da se ti vse slabo vrne, z dobrim pa se oddolžuješ za svoje grehe. Nisem še ugotovila, kaj sem zagrešila. Dejstvo pa je, da vsak zločin zahteva kazen. Moja naj bi bila pravična. Dvomov pa kar ne zmanjka.

V času po Tistem in pred odločitvijo sodišča sem se neštetokrat vprašala, zakaj prav jaz. Ker če bi se to zgodilo komu drugemu, bi bila stvar zgolj grozna, žrtev bi se mi smilila, pustila pa ne bi globljega vtisa v moji zavesti. Čez kak teden bi bil dogodek pozabljen. Slabih novic smo vajeni. Vsakdan nas zasipajo z njimi, kot da se nas dejansko tičejo, v resnici pa tako dosežejo naše prilagajanje zakonov in pravilom. Vendar sem tokrat bila obrekovana jaz, drugi so imeli temo za pogovor. Upam, da bodo kmalu pozabili. Vsaj dokler se ne vrnem. Opazke in etikete bi bile boleče. Takrat bom močnejša. Morala bom biti.

Tisti čas, dva tedna negotovosti, sem se smilila sama sebi. Nisem pomolila nosu iz hiše, še do jedilnice sem prišla samo enkrat na dan. Ni mi bilo do ničesar in do nikogar. Shujšala sem. Skrbi so okupirale misli, včasih sem samo gledala v strop. Mama in oče sta bila strpna in uvidevna – pustila sta me pri miru. Na njuna vprašaja se nisem odzivala. Jezik me ni ubogal, misli niso našle pravih besed, da bi jih postavile v stavke.

Neštetokrat se mi je v glavi odvrtela grozljivka. Samo da je bila ta resnična. Kot drobci so se mi v spomin vračale podrobnosti. Zakaj, kaj, ko, če ... Moje dejanje je bilo neopravičljivo. Preteklost je ostala za mano, sedanjosti nisem sprejela, na prihodnost nisem upala misliti. Želela sem izginiti.

Ne, nisem hotela bežati pred odgovornostjo. Bila sem kriva. To je bilo neovrgljivo dejstvo. Le moja zavest ga ni ponotranjila. Tudi ko sem razmišljala, ne vem, o čem sem razmišljala. Ne vem, kdaj je minil čas od jutra do večera, vsak dan pa je bil prejšnjemu enak. Ta negotovost me je begala. Želela sem odgovore. Da bi bilo to dokončano. Da bi to lahko pustila za seboj. Da bi se tega lahko rešila. Kljub temu je to za vselej ostalo v meni.

Sram me je bilo. Bilo me je strah. Plašila me je misel na vse poglede, ki bi jih bila deležna, ljudje bi se obračali, name usmerjali kazalce. Vsak je modrec za težave sočloveka. Ne, tega ne bi prenesla. Zato sem za preostali svet preprosto izginila.

Starša sta me obveščala o dogodkih. Skušala sem ju preslišati. Po navadi mi je uspelo. V mislih ni bilo prostora za težave in probleme drugih, moja je zahtevala ves prostor zase. Ničesar ni bilo, s čimer bi se zamotila. Še najraje sem spala. A to je bilo posebno težko. Zgodilo se je, da me je zbudila mama, ker sem kričala v spanju. Ko sem se zbudila, nisem vedela, niti kje sem niti kaj se je zgodilo. Koščki v sestavljanju so kmalu našli svoje mesto in Tisto je bilo spet z mano.

Hišo sem zapustila samo ob mraku. V temi sem preganjala sence, ko sem tekla po poteh, ki so me tolikokrat sprejele medse, mi ponudile odgovore na vprašanja in me rešile slabe volje. A tokrat tudi to ni pomagalo. Kljub temu mi je nočni tek pomenil nek drobcen upor, saj sem si dokazala, da sem lahko močna.

Običajni najstniki imajo skrbi glede šole, ocen in mature. Meni so te skrbi prihranjene. Za naslednjih nekaj let. Kako se bom izobraževala? Kaj bom počela v življenju? Do kakšnega poklica bom lahko prišla? Nisem si upala vprašati. Življenje naj upravlja tok časa.

O prihodnosti sva vedno sanjali skupaj. Želeli sva se poročiti, biti druga drugi družica, najini otroci bi se igrali skupaj, rojstne dneve bi praznovali skupaj ... Prihodnosti ne moreš načrtovati. Lahko samo sanjaš utopične želje. En samcat trenutek spremeni naša pričakovanja, želje in pogled.

Dneva pred Tistim se praktično ne spominjam. Ni se mi zdel kaj pomembnejši kot kateri izmed drugih dni. Tudi teden dni prej nisem cenila svojega lagodnega življenja. Nisem opazila sprememb, majhnih namigov, ki mi jih je dajala. Rekla je, da me ima rada. Mislila sem, da se šali. Rekla je, da ima dovolj. Nisem vprašala, česa ima dovolj. Rekla je, da ni resnično vesela. Povedala sem ji, da živiva pač povprečno življenje. Ona ni bila zadovoljna s povprečjem. Želela je več. Ali nič. Več mi ni povedala. Ali pa sem pozabila. Luknje v spominu. Ničesar mi ni pustila. Nisem želela razlogov. Želela sem samo, da bi nekomu pomenila nekaj več kot drugi. Upam, da sem ji. Nikoli ne bom vedela. Tudi ona ne bo

vedela, da je bila moja vzornica, ki me je učila, kako uživati življenje.

Jezna sem nanjo. Vse pogosteje. Ona je kriva. Če ne bi, tudi jaz ne bi in nobena ne bi trpela. Mogoče pa ni trpela, zato trpim še zanjo. Morda pa ona trpi dvojno. Mogoče. Ni pomembno. Ostala sem edina v igri, v kateri trenutno izgubljam.

Ta samcat trenutek. Trenutek prizemljitve, pa sploh nisem letela nad oblaki.

Povozila sem človeka. Natančneje: povozila sem njo. (A ona je to hotela).

Zbežala sem. Tekla. Se skrila. Neumno. Bilo me je strah. Nisem prenesla tega občutka, bolečine, te izgube. Krivda. Žalost. Konec. Vsa čustva so me zajela v trenutku. Nisem bila pripravljena. Nihče ne bi bil.

Razum mi je pravil, naj grem nazaj. Noge niso ubogale. Tudi glava ni zmogla. Nisem hotela razmišljati. Mislila sem na nič. Na temo okrog sebe. Potem je prišla groza. Z njo panika. Našli me bodo. Tam je mamin avto. Jaz sem ga vozila. Jaz sem kriva.

Čas se je ustavil. Ni se. Samo zame. Ostala sem tam. Lovila koščke življenja, ki je razpadalo. Nisem verjela resničnosti. Verjela sem, da se bom zbudila. Bila sem budna.

Časopis ima rubriko Črna kronika. Ne berem je. Nočem se obremenjevati s težavami in nesrečami drugih. Ljudje to nenehno počnejo. Kot da bi res imeli popolno življenje, ki ga želijo začiniti s poprom in čilijem.

Kasneje sem našla to številko. Pa še to mi je v roke prišla po naključju. Ko sem svojo kazen odsedela. Ko sem bila svobodna. Ne, nikoli ne bom svobodna. Spomin se ne izbriše, dogodki puščajo sledi. Še vedno je z mano. Tisti večer se je zajedel vame, ostal bo z mano, postal del mene. Ne želim se ga znebiti. Ne želim ostati brez nje.

Brala sem: V četrtek se je zgodila prometna nesreča ... Neznani voznik osebnega avtomobila je povozil peško, ki je prečkala cesto. Umrla je na kraju nesreče. Storilec je pobegnil s kraja dogodka. Policija še ugotavlja vzrok nesreče. Storilcu grozi do osem let zapora.

Moj spomin: Bilo je popoldne kot vsako drugo. Ker sem imela obilo dela za šolo, je nisem klicala, da bi se dobili. Mama je bila bolna, zato sem se proti večeru odpeljala do bližnje lekarne. Ker je bila zaprta, sem morala v trgovski center na drugi strani mesta. Imela sem polno glavo učenja. Bila sem razdražljiva in živčna, saj naj bi naslednji dan pisali kontrolno nalogo, jaz pa sem čas zapravljala s tekanjem od trgovine do trgovine zaradi blažjega glavobola! Seveda so bili vsi semaforji rdeči. Nervozno sem pritiskala na stopalko na plin in večkrat prekoračila dovoljeno hitrost. Vedela sem za bližnjico po stranski ulici, ki mi jo je pokazal oče, a se tam sama še nisem vozila. Mislila sem, da sem na pravi poti in nisem dovolj pozornosti namenjala cestišču. Na radiu so predvajali pesem moje najljubše skupine, zato sem povišala glasnost. Bežen pogled na gumb je bil usoden, da sem spregledala senco ob cesti. Človek, oblečen v črna oblačila, je zakorakal naravnost pred avto. Ustaviti je bilo nemogoče. Oglušujoč pok. Telo je letelo po zraku in pristalo na mojem vetrobranskem steklu. Z obrazom proti meni. Zakričala sem. Ta obraz sem poznala. Ta obraz bi prepoznala kjerkoli. Ubila sem svojo najboljšo prijateljico.

Ne vem, kdo je poklical policijo. Ne vem, kdo je obvestil medicinsko osebje. Ne vem, kdo od domačih je dvignil slušalko, ko so spraševali po meni. Vedela bi, če bi ostala tam. Pa nisem. Morda bi bilo takojšnje oživljanje uspešno. Morda bi bila izpuščena kakšno leto prej. Morda bi bila v očeh drugih manj kriva. Morda.

Tri leta kasneje...

Teden dni pred izpustitvijo na prostost še vedno nisem vedela, kako naj se obnašam do drugih. Kako me bodo doživljali oni. Bom za njih zločinka? Me bodo preprosto sprejeli medse in se obnašali, da se Tisto ni zgodilo? Vem, kaj lahko pričakujem od staršev. Moja edina obiskovalca v teh letih. Stik z resničnim svetom. Zapor je kot neka vmesna postaja, kjer moraš malo dlje čakati na vlak, ki pelje k cilju. Ne vem prav dobro, kako naj bi se obnašala, ampak da dogodka nikoli ne omenita, se mi gotovo ne zdi pravično. Pravično do nje. Kot da se ni zgodilo, če se o tem ne govori. Po drugi strani pa bolje to, kot da bi me obsojala. To je naloga drugih in moje vesti. Tega sem se že navadila.

Čez sedem dni bom živela svobodno. Tega se pravzaprav ne veselim. Ogromno preprek me čaka, ki jih bom mogla premagati, da bo življenje znosno. Življenja ne sovražim več. Edino to še imam v nasprotju z njo.

Še vedno pa je v meni dvom. Tega nisem zaupala nikomur. Ne staršem, ne vsem različnim svetoval-

cem, tudi ne odvetniku niti sodniku. Zakaj je ona popolnoma zavestno zakorakala čez cesto ravno v trenutku, ko je pripeljal avto, katerega voznica sem bila po naključju jaz? Zakaj mi je par dni prej rekla, da me ima rada? Kaj jo je pripeljalo do te odločitve? V to ne bi rabila vpletati drugih ... To bi lahko končala sama.

Še pika in končala sem. Tistemu listu, ki sem ga dobila prvi dan, so sledili še drugi. S pisanjem sem se rešila blodnjavih misli, ki so na papirju dobile pomen. Iskala sem primerne besede, da bi jih pravilno izrazila. Ko sem začela, se sploh nisem mogla ustaviti. Zdaj je v tvojih rokah. Moja zgodba. Zgodba naključij ali usode. Odvisno, v kaj verjameš.

Med nebom in zemljo

Sanjam...

Letim nad modrino širokih obzorij...
Nastopam pred množico navdušujočih pogledov...

Moj braz znan po vsem svetu.

Pa se prebudim!

Kaj bi ptice brez neba in ljudje
brez zemlje?

Obstajajo meje našega mišljenja?

Poplava objektov, onesnažena zemlja,
smrdljiv zrak, izumiranje živali.

Inteligentna bitja? Pa to, to pa.

Kakšna bo prihodnost?

Barvita!

Pia Bedene, 4.a

(Pozni) tribut 1. maju

Hvala
za vse nemogoče sanje,
saj vemo, da smo po vašem neumni,
ker sploh verjamemo vanje.

Hvala
za vse velike strahove,
o katerih poslušamo ob sedimih,
medtem ko spreminjajo v duhove.

Hvala
za obupane izraze na obrazih,
ki se ne pojavljajo le pri naših starših,
zdaj se skrivajo tudi v naših izrazih.

Hvala
ker nam postavljate meje,
in ustvarjate nove ptice v kletkah,
medtem ko sovražnik po krvavih poljih seje.

Hvala
za zaupanje in vero v nas,
ker pa gredo stvari ponavadi vzajemno,
tudi mi vedno gojimo vero v vas.

Katja Štefanič, 2. k

Ilustracija: Tjaša Ljubi

Zakaj živeti

Ko se utrne prva zvezda neba,
ko odide sonce na drug konec sveta,
ko se spomladi narava zbudi
in ko pogledam tebe v oči.

Zato je vredno živeti.

Mesečina, ki blede,
morje, ki valovi,
sneg, ki se blešči
in ti tukaj z mano.

Zato je vredno živeti.

Vsako jutro je nov začetek,
ki ponuja priložnost za nov dosežek.
Krivice, težave in žalost naj obstajajo,
da nas lagodno življenje ne preslepi.
Vsekakor vzemimo vsako sekundo za dar,
čas mora imeti pomen,
spomini in znanje pomenijo zaklad
in za to, je vedno vredno živeti.

Pia Bedene, 4.a

Potoška pošast

Hladen veter mi mrši lase. Sedim na okenski polici in opazujem travnik pod mano. Luna s svojo belo svetlobo sije na potok. Potok mirno teče in vijuga po travniku, nato malo pospeši in kmalu izgine za hribom. Še nikoli nisem videla, kaj je za tem hribom. Večkrat sem si rekla, da bom šla pogledat, a nisem nikoli šla.

Predstavljam si, da se potok zliva v večjo reko, ki se izliva v še večjo in ta se izliva v morje. Mogoče nekaj kilometrov naprej sedi še ena deklica, ki prav tako tiho opazuje potok in razmišlja o njem ter se sprašuje, kakšen je smisel življenja.

Spustim pogled na svojo roko, v kateri mirno počiva škatlica tablet. Zdaj bo konec, si mislim, končno bo konec. Nikoli več ne bom jokala, nikoli več ne bom trpela.

Še enkrat pogledam potok in zavzdihnem. Vsa ta leta je bil potok moj edini prijatelj. Z njim sem ravnala, kot da bi bil živ. Ve za vse moje težave in skrbi. Ko sem bila majhna, sem se igrala ob njem, ko sem malo zrasla, sem ob njem brala in pisala domače naloge, kasneje me je poslušal, ko sem mu pripovedoval, kaj se mi je zgodilo čez dan. Zdaj ... zdaj pa me bo videl umreti. Moja zgodba bo zaključena.

Skočim z okenske police na mehko in vlažno travo. Zebe me v stopala, saj sem bosa, a se ne zmenim za to. Stopam, korak za korakom, in počasi pridem do potoka. Čeprav je november in se jesen že preliva v zimo, se usedem na tla in pomočim noge v potok. Nasmehnem se, ko me voda nežno poboža.

To je to, si mislim, ni več poti nazaj. Odprem škatlico in se zazrem v bele tablete. Roka se mi trese, ko si jih nekaj stresem na roko. Zmoreš to, se bodrim, čeprav me je strah.

Počakaj. zaslišim tih, hripav glas. Otrpnem. Za sabo zaslišim korake, ko me nekdo prime za desno ramo. Roka je mrzla in mokra.

Začnem globoko dihati. Ne upam se obrniti. So moje nočne more oživele. Je pošast prišla pome? Mi hoče preprečiti, da si vzamem življenje?

Stopi naprej in takrat jo zagledam. Tukaj je. Potoška pošast. Zakoraka v potok in se usede na drugo stran, tako da me gleda v oči. Tresem se tako od mraza kot od strahu. Ne vem, kaj naj naredim.

Se boš ubila? me vpraša, ne da bi odprla usta. Glas slišim v svoji glavi.

»Ne moreš me ustaviti.« rečem z mešanico obupa in strahu. Odločila sem se, da bo danes konec.

Saj te ne bom, me preseneti samo nekaj bi ti rada pokazala.

»Kaj?« jo začudeno vprašam. Nimam toliko časa. Kmalu bo dan in takrat nočem biti več med živimi.

Pridi z mano. Vstane in me prime za roko. Ob njenem dotiku me po koži spreleti srh. Mrzla je, kot da bi prijel kamen. Vodi me po potoku in kaj kmalu prideva do velikega ovinka. Pogledam navzgor in vidim hrib. Hrib, ki mi je vedno zastiral pogled na drugi del potoka.

»Mojo zgodbo ...« Pomislim, nato pa začnem govoriti: »Rodila sem se 12. oktobra 1999...«

Ne, ne tako zgodbo! Povej mi svoje misli, izlij svojo žalost! Čeprav mislim ostati tiho, si želim, da bi ji vse povedala. Kot nevidna nit iz mene vleče besede.

»Vedno sem bila tiha punčka. Vedno sem bila pridna in sem naredila vse, kar so mi rekli.« Zazrem se v dno svoje duše in na plan privre vsa žalost in jeza, ki sem jo tako vztrajno tlačila vase. »Nisem imela veliko prijateljev, a sem bila vseeno vesela; vse je bilo v redu.«

Kaj se je pa potem zgodilo?

»Vsi so me začeli ignorirati. Rekli so mi, da sem čudakinja, da sem drugačna od njih.« Solze mi tečejo po licih, kot slap pred mano: »Drugi so se norčevali iz mene, preteпали so me. Niso me imeli za eno izmed svojih.« Solze mi močijo obraz in majico. »Ampak sedaj jih imam dovolj! Ko se bom ubila, bodo videli, kaj so naredili.«

Točno tako, zaslužijo si kaznen.

Okoli svojih nog čutim brbotanje vode. Roke se mi tresejo, ko se sklonim in dotaknem razburkane vode.

Enaka si kot jaz. Njen rezki smeh mi odmeva v glavi. Skupaj se jim bova maščevali. Dobili bodo zaslužen kaznen.

V glavi se mi oglasi alarm, a ga preslišim. Dušim se v jezi in želji po maščevanju. Pokazala jim bom, kaj zmorem. Počepnem, da imam svoje telo v vodi. S potokom bi bila rada eno. Zasmem se. Vedno sem se spraševala, kdo sem, sedaj vem. Spraševala sem se, zakaj me potok tako privlači. Zakaj me žene taka želja, da bi bila ob njem. Zdaj vem. Vem, kdo sem. Sem potoška pošast.

Zaprem oči in pustim, da me voda zalije. Počutim se varno in svobodno. Kot da bi bila samo kapljica vode, ki mirno plava v potoku, brez skrbi, brez strahu.

Je res vredno zapraviti življenje zaradi nekaj ničvrednih ljudi? Kljub šumenju vode slišim glas v glavi. Jaz sem ga. Naredila sem samomor točno tam, kjer ga boš ti. Ves čas sem se bala, da sem drugačna od ostalih ljudi... in res sem bila. Tako kot ti.

Odprem oči, a zagledam le motno zeleno vodo. Oči me zapečejo, zato jih zaprem.

Več let sem živela tukaj v potoku, sama. Ker sem drugačna, ker me je potok izbral. Tudi tebe je. In ko se boš ubila, se mi boš pridružila. Ne bom več sama.

Zasmeje se, da me zaboli glava. Spet odprem oči in poskusim vstati. To ni prav!

Tako sem osamljena. Komaj čakam, da ne bom več sama.

»Ne!« hočem zavpiti, a iz sebe ne spravim ničesar. Pljuča se mi napolnijo z vodo in občutek imam, da umiram. Pljuča in grlo me pečejo in bolijo. Hočem zajeti zrak, a dobim le več vode. Kako se lahko utapljam? Naš potok je globok le pol metra.

Ne upiraj se. Prepusti se mi.

Skoraj že obupam, a moj nagon po preživetju je močnejši. Divje maham z rokami in nogami in nekako se mi uspe rešit njene hipnoze. Ko začutim trd breg in iz sebe poskusim izkašljati vodo, se počutim živo kot še nikoli.

Razočarala si me.

Kašljam in se davim z vodo. Pljuča me grozno pečejo in pomislim celo, da bom umrla. Divji kašelj mi stresa celo telo.

Ko si malo opomore, se obrnem proti potoku. Tam stoji pošast in me žalostno gleda.

Še si lahko premišliš. V svoji roki zagledam škatlico tablet.

»Ne.« hočem zavpiti, a iz sebe spravim le tih glas: »Življenje sem zapravljala za žalost, ker me nekateri ljudje niso marali. Ne bodo me spravili v grob. Močnejša sem, kot si mislijo.« Tablete vržem stran, nato pa vstanem in stečem v noč.

Čakala te bom. Zaslišim v glavi, a se ne ustavim. Čaka me življenje.

Erika Kum, 1. a

Ilustracija: Erika Kum

V tujem jeziku...

Gymnasii Laus

1 O, quam es glorificatum Gymnasium Nostrum,

a discipulis suis antiquis, in Oppido præclaro situm.

2 Acutuli doctique ex te multi atque magni oriti sunt,

quoque multi qui spreverunt honorificentiam mundi.

3 O, quam exaltatum, mirabile super omnes es erasque

tu mater diligentissima et sapientiæ domus.

4 Et te ipsum, discipule, nosce,

ut vitam beatam carissime vivas.

5 Vinculum voluptatem mundi, dilecte,

abstergat, fili mi, semperque veritas quæsiverit.

CAPRICES OF A PARISIENNE

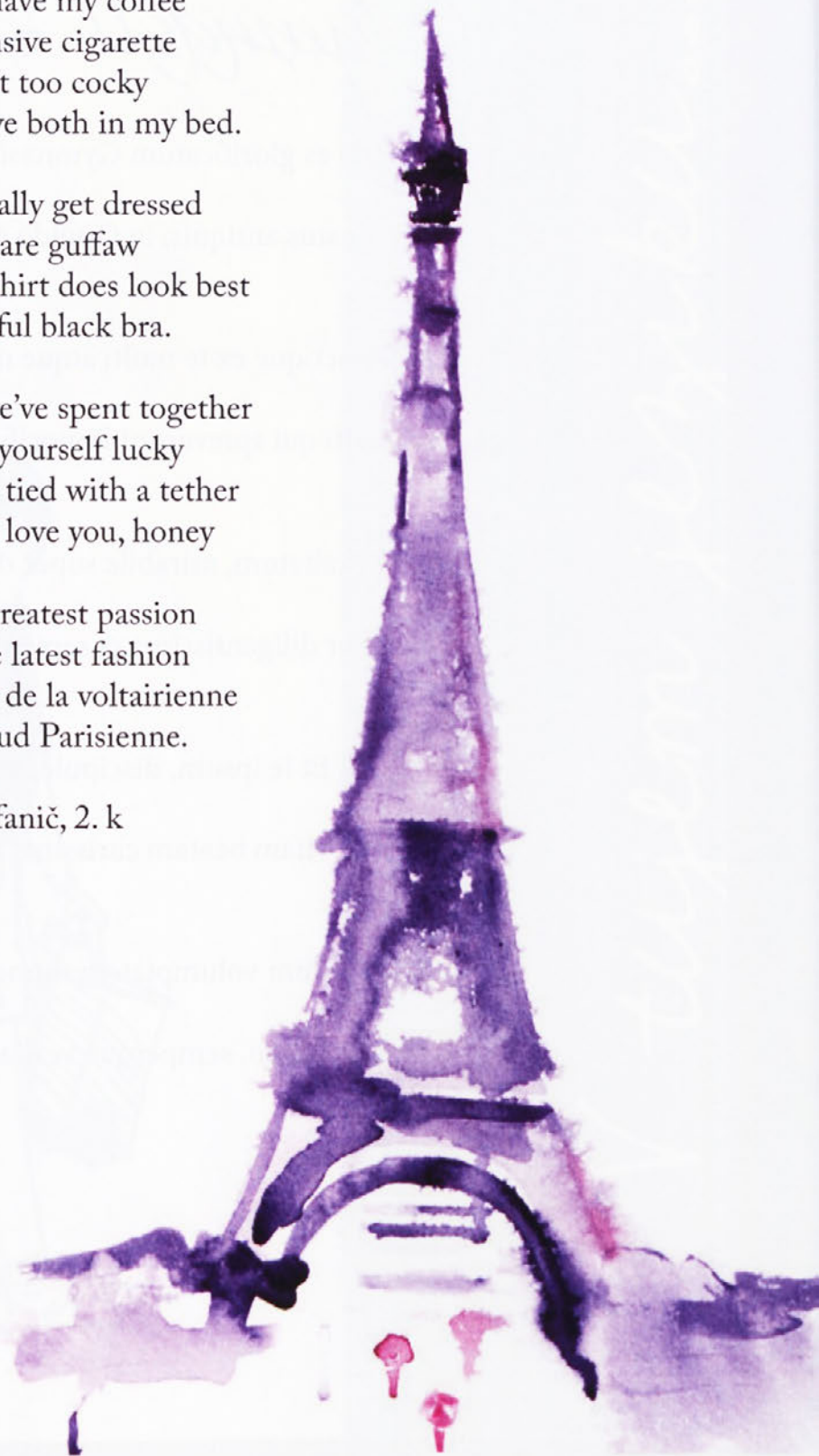
May I please have my coffee
with an expensive cigarette
and if it isn't too cocky
I would like to have both in my bed.

And when I finally get dressed
don't you dare guffaw
because my white shirt does look best
with a beautiful black bra.

As for the nights we've spent together
well, consider yourself lucky
know that I'm not tied with a tether
but I will always love you, honey

Although my greatest passion
may not be the latest fashion
moi je suis un peu de la voltairienne
and a very proud Parisienne.

Katja Štefanič, 2. k

WHAT'S IT LIKE TO HAVE A CRUSH

The thrill of infatuation
and the anticipation
of their appearance
that amazing clearance
of affection

Then there's the experience
of not perceiving
or receiving
the ever so desired affection
guess you didn't get into
the special selection

All of that is followed by a heartbreak
and crying over a chocolate cake
alas - the pain isn't mutual, for you never told
only your precious heart was put on the sale
and then
going once,
going twice
SOLD.

Katja Štefanič, 2. k

3 A.M. THOUGHTS

I woke up to the sound
of coherent whispers
that spoke of undefined secrets
and sung with a melody,

which lingered upon the thin air
as unspoken words of love
that should've been said
a damn long time ago.

But the actor forgot his lines
and the play came to its end,
and as the whispers were dying out
I slowly fell back asleep.

Katja Štefanič, 2. k

Stezice so glasilo dijakov Gimnazije Novo mesto

Naslov uredništva:

Gimnazija Novo mesto (za revijo Stezice)

Seidlova cesta 9, 8000 Novo mesto

gimnazija.stezice@gmail.com

Odgovorna urednica:

Alja Suljić

Mentorica:

Natalija Petakovič, prof.

Sodelavci:

Luka Petravić (fotografije)

Ema Konciliija (fotografije)

Tjaša Ljubi (ilustracije)

Uredniški odbor:

Lara Radkovič, Erika Kum, Ines Metelko

Lektoriranje:

Natalija Petakovič, prof.

Oblikovanje:

Alja Suljić

Tisk:

Grafika Tomi

Naklada:

250 izvodov

Založila:

Gimnazija Novo mesto

kazalo slik

Maj 2015

- Stran 1: naslovnica, avtor: Luka Petravić
Stran 4: ragov log, vir: splet
Stran 6, 7: generacija Y, avtor Luka Petravić
Stran 8: generacija Y, avtor Luka Petravić
Stran 12: Suzana tratnik, vir: splet
Stran 15: Suzana Tratnik, vir: splet
Stran 16: Rising Kelts, avtor: Luka Petravić
Stran 17: Rising Kelts, avtor: Luka Petravić
Stran 19: Jan Zupančič, avtor: Luka Petravić
Stran 21: Jan Zupančič, avtor: Luka Petravić
Stran 22: karierni dan, avtor: Ema Koncilija
Stran 23: karierni dan, avtor: Ema Koncilija
Stran 25: Igor Lukšič, avtor: Ema Koncilija
Strani 26, 27: fotografije s kariernega dne, avtor: Ema Koncilija
Stran 28: majica Chanel, vir: splet
Stran 29: utrinek iz modne revije v Parizu, vir: splet
Strani 30, 31: modno ustvarjanje, vir: splet
Stran 32: 50 odtenkov sive, vir: splet
Stran 33: 50 odtenkov sive, avtor: Luka Petravić
Strani 34, 35: božično - novoletni koncert, avtor: Ema Koncilija
Strani 36, 37, 38, 39: elementi modnega članka, vir: splet
Strani 40, 41: fotografije modne revije, avtor: Ema Koncilija
Stran 42: dramska skupina, avtor: Luka Petravić
Stran 44: krive so zvezde, vir: splet
Stran 48: Tina Štrasberger, avtor: Tina Štrasberger
Stran 50: Ingrid Hrovat, avtor: Ema Koncilija
Stran 52: ilustracija, vir: splet
Stran 54: Gimnazija Novo mesto, vir: splet
Stran 56: ilustracije, vir: splet
Stran 59: ilustracija, vir: splet
Stran 60: ilustracija, avtor: Tjaša Ljubi
Stran 68: ilustracija, vir: splet
Stran 70: ilustracija, avtor: Tjaša Ljubi
Stran 80: uredniški odbor, avtor: Luka Petravić

1746

GIMNAZIJA NOVO MESTO

PIETATI LITTERISQUE

MAJ 2015